

کِتَابِ مُکَاشِفَه

پیشگفتار

کِتَابِ مُکَاشِفَه زمانی نوشته شد که ایماندارای عیسیٰ مسیح از ی که عیسیٰ مسیح ره مَولا مُوگُفت، آزار-و-اَذیت مُوشُد. مقصدِ اصلی یوحنا ای آسته که ایماندارا ره تشویق کنه و بلده ازوا اُمید بدیه تا اونا دَ وختِ سختی و مُشکِلات دَ ایمان خُو مُستحکم و وفادار بُمَنه.

کلونی امزی کِتَابِ رُویا های آسته که بطورِ تشبیه و سرپوشیده بیان شده و ایمانداری امزو زمان او ره خُوب پی مُویرده، وله بلده دیگرو پُر از رَمز-و-راز آسته.

دَ امزی کِتَابِ یوحنا از طرفِ خُدا یگ رُویا مینگره و دَ امزو رُویا دَز شی هِدایت دده مُوشه که بلده هفت جماعتِ ایماندارِ ولایتِ آسیا خطِ نوشته کنه و اونا ره ام تشویق کنه و ام اخطار بدیه. باقی رُویای یوحنا دَ باره جنگِ لشکر های خُدا و

لشکر های اِبلیس آسته که دَ امزُو جنگ اِبلیس شِکست
مُوخوره و آسمو و زمینِ نو دَ وِجود مییه که دَ وِسیله شِکوه-و-
جلالِ خُدا روشو-و-درُخشان آسته.

فهرستِ عنوانها

مُقدمه (فصلِ ۱ آیه ۱)

شُروعِ پیشگویی (۱:۴)

روبایِ یوحنا (۱:۹)

خطِ ها بَلده هفتِ جماعتِ ایماندار (۱:۲ تا ۲۲:۳)

تختی که دَ عالمِ باله یه (۱:۴)

طومار و باره (۱:۵)

کندونِ مَهرِ ها (۱:۶)

یگ صد و چل و چار هزار (۱:۷)

گروهِ کتّه قد کالاهای سفید (۷:۹)

مُهرِ هفتم (۱:۸)

هفت شیپور (۶:۸)

ملایکه و طومارِ ریزگ (۱:۱۰)

دُو شاهدِ خُدا (۱:۱۱)

شیپورِ هفتم (۱۵:۱۱)

خاتو و آژدار (۱:۱۲)

جانورِ وَحْشِي دَرِيَا (۱:۱۳)

جانورِ وَحْشِي دَوْم (۱۱:۱۳)

بَارِه دَ بِلِه كَوِه صَهِيون (۱:۱۴)

سِه مَلَايِكِه (۶:۱۴)

شُرُوعِ كَارِ دِرُوگَرَا (۱۴:۱۴)

هَفْت مَلَايِكِه و هَفْت بَلَا (۱:۱۵)

هَفْت پِيْلِه غَضَبِ خُدا (۱:۱۶)

فَاچِشِه كُتِه (۱:۱۷)

سُقُوطِ شَارِ بَابُل (۱:۱۸)

خُوشِي دَ عَالَمِ بَالِه (۱:۱۹)

هَزَار سَال (۱:۲۰)

مَحْكُوم شُدونِ شَيْطُو (۷:۲۰)

قِضَاوَتِ مُرْدِهَا (۱۱:۲۰)

اَوْرُشَلِيمِ نَو (۱:۲۱)

دَرِيَايِ آبِ حَيَاتِ (۱:۲۲)

مُقَدَّمِه

ای مُکَاشِفِه عِيسِي مَسِيحِ اَسْتِه كِه خُدا بَلَدِه شِي دَد تَا
چِيزَايِ رِه كِه دَ زُودِي بَايِدِ وَاقِعِ شُنِه، بَلَدِه خِدْمَتگَارَايِ خُو نِشُو
بَدِيَه. اُو مَلَايِكِه خُو رِه رِيي كَد تَا اَمُو چِيزَا رِه بَلَدِه خِدْمَتگَار

خُو يُوَحْنَا بَرَمَلَا كُنْه. ^۲ و يُوَحْنَا دَ بَارَه تَمَامِ چِيزَايِ كِه دِيد
شَاهِدِي مِيدِيه، يَعْنِي دَ بَارَه كَلَامِ خُدا و شَاهِدِي عَيْسَى مَسِيح.
نِيك دَ بَخْتِ كَسِي كِه كَلِمَه هَايِ اَمَزِي پِيَشْگُويِي رِه مِيخَانَه
و نِيك دَ بَخْتِ كَسَايِ كِه گُوشِ مِيگِيرِه و چِيزَايِ رِه كِه دَمَزِي
پِيَشْگُويِي نُوَشْتَه يَه نِگَاه مُونَه، چِرَاكِه وختِ نَزْدِيكِ اَسْتَه.

شُرُوعِ پِيَشْگُويِي

^۴ از طرفِ يُوَحْنَا، بَلَدَه هَفْتِ جَمَاعَتِ اِيْمَانْدَارَا كِه دَ وِلَايَتِ اَسِيَا
اَسْتَه: فَيْضِ و سَلَامَتِي از طرفِ اَمَزُو كِه اَسْتَه، بُوَد و مِيِيه
نَصِيْبِ شُمُو شُنَه و از طرفِ هَفْتِ رُوحِ كِه دَ پِيَشِ رُويِ تَخْتِ
شِي اَسْتَه، ^۵ و از طرفِ عَيْسَى مَسِيحِ كِه شَاهِدِ رَاَسْتِگُويِ اَسْتَه
و اوَّلِيْنِ كَسِي كِه از مِيْنَكَلِ مُرْدَه هَا زِنْدَه شُدَه و حُكْمَرَانِ
پَادشَايُونِ زَمِي يَه.

اُمُو كِه مُو رِه مُحَبَّتِ مُونَه و مُو رِه از گُناهايِ مُو قَدْ خُونِ خُو
آزادِ كَد ^۶ و مُو رِه دَ پَادشَاهِي رَسَنْدِ تا دَ عِنْوَانِ پِيَشُوا بَلَدَه خُدا
يَعْنِي آتِه شِي خِدْمَتِ كُنِي؛ جَلالِ و قُدْرَتِ تا اَبْدًا اَبادِ اَزُو باد!
اَمِيْن.

٧ اونه، او قد آورها ميبه

و هر چيم او ره مينگره،

حتي كساي كه او ره قد نيزه زده؛

و تمام قوم هاي روي زمي بخاطر ازو ماتم مونه.

آرے، امی رقم موشه! آمین.

٨ خداوند-خدا موكيه: ”ما «الف» و «يا» استم، امو كه استه،
بود و ميبه، امو قادرِ مطلق.“

رويای یوحنا

٩ ما یوحنا، برار شمو استم كه د آزار-و-آذيت و د پادشاهی و د
صبر-و-حوصله د وسيله عيسى مسيح قد شمو شريك استم.

ما بخاطر كلام خدا و شادي د باره عيسى مسيح د يگ

جزيره د نام پاتموس بودم^{١٠} كه د روز مولا د زير تاثير روح

قرار گرفتيم و از پشت خويگ آواز بلند رقم آواز شپور شنيدم

١١ كه گفت: ”چيزی ره كه مينگري د يگ كتاب نوشته كو و د

هفت جماعت ايماندارا ربي كو، يعني د افسس، اسميرنا،

پِرگاموس، تياتيرا، سارِدس، فِيلادِلفيه و لاوِديکيه.

^{۱۲} اوخته رُوی خُو ره دُور دَدَم تا صَاحِبِ امزُو آواز ره که قد
ازمه توره مُوگفت بِنِگرم؛ و غَيتِيکه رُوی خُو ره دُور دَدَم هفت
چِراغدانِ طِلايِي ره دِيدَم ^{۱۳} و دَ مینکلِ چِراغدانِ يَگو کس رَقمِ
«باچِه اِنسان» اَلِي بُوَد که چَپَنِ دِراز پوَشِيدُد و شَالِ زَرِينِ دَ بِلِه
سِينِه شِي بُوَد. ^{۱۴} سر و مَوی شِي رَقمِ پاشَم اَلِي سَفيد بُوَد،
سَفيد مِثَلِ بَرَف؛ و چِيمایِ شِي رَقمِ اَلَنگِه آتِش، ^{۱۵} پایِ هایِ
شِي رَقمِ بَرِنجِ جَلَا دَدَگِي که دَ کوره آتِشِ جَلَا دَدِه شُدِه بَشِه و
آوازِ شِي رَقمِ غُرَشِ آوِهایِ کَلو. ^{۱۶} اُو دَ دِستِ راستِ خُو هفت
سِتاره دَشت و از دانِ شِي شَمشيرِ تيزِ دُو دَم بَر مَوشُد و چِهرِه
شِي رَقمِ اَفَتَوِ اَلِي بُوَد که روشنیِ بَقَوَتِ مِيدَد.

^{۱۷} وختِيکه اُو ره دِيدَم رَقمِ مُرده اَلِي دَ پيشِ پایِ هایِ شِي
اَفَتَدَم، لِيکِن اُو دِستِ راستِ خُو ره دَ بِلِه مه ايشته کُفت:
”ترسِ نَخور، ما اوّل و آخِرِ اَسْتَم ^{۱۸} و اَمُو که زِنده يِه. ما مُرده
بُوَدَم، ولِے تُوخِ کُو، اَلِي تا اَبَدِالابادِ زِنده اَسْتَم و کِلِي هایِ
مَرگ و عَالَمِ مُرده ها دَ پيشِ از مه يِه. ^{۱۹} پس چِيزایِ ره که
دِيدِي و چِيزایِ ره که اَسْتِه و چِيزایِ ره که بَعْدِ ازِي واقِع
مُوشِه نوِشته کُو. ^{۲۰} رازِ امزُو هفت سِتاره که دَ دِستِ راستِ مه

دیدى و رازِ امزو هفت چراغدانِ طَلَّايى اينى آسته: امو هفت
ستاره ملايکه هاى هفت جماعتِ ايماندار آسته و امو هفت
چراغدان امو هفت جماعتِ ايماندار.

بلده جماعتِ ايماندارى شارِ افسس

۲ 'بلده ملايکه جماعتِ ايماندارى افسس نوشته کو:

امو كسى كه هفت ستاره د دستِ راستِ خو دره و د مينكل
هفت چراغدانِ طَلَّايى قدم ميژنه اينى تورا ره موگيه: ^۲ 'ما از
اعمال تو، از زحمت و صبر-و-حوصله تو باخبر استم. ما ميدنم
كه تو مردماى شرير ره تحمل نيمتنى؛ تو امو كساي ره كه
خود ره رسول موگيه، ولى نيسته آزمائش كدى و پي بردى كه
اونا دروغگوى آسته. ^۳ تو صبر-و-حوصله كدى و بخاطر نام
ازمه سختى ها ره تحمل كدى و منده-و-دلسرد نشدى.

^۴ ليكن امي يگ شكايه ره د ضد تو درم: تو عشق-و-علاقه
اولى خو ره ايله كدى. ^۵ پس د ياد خو بيرو كه از كجا افتدى!
توبه كو و امو اعمال ره انجام بدى كه د اول انجام ميددى.
اگه توبه نكنى، ما د پيش تو ميم و چراغدان تو ره از جاى

شی باله مُونُم. ^۶ لیکن امی یگ خوبی ره دَری که از کارای
نیکولائیان بد موبری، امو رقم که ما ام بد موبرم. ^۷ هر کسی
که گوش شنوا دَره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های
ایماندارا چیزخیل موگیه. هر کسی که پیروز شنه، ما بلده ازو
حق میدیم که از درخت حیات که د باغ بهشت خدا آسته،
بخوره.

بلده جماعت ایماندارای شار اسمیرنا

^۸ بلده ملایکه جماعت ایماندارای اسمیرنا نوشته کو:

امو کسی که اول و آخر آسته، امو که مرد و دوباره زنده شد،
اینی تورا ره موگیه: ^۹ ما از مصیبت و غریبی تو خبر درم،
باوجود که دولت مند آستی! ما از بدگویی امزو کسا خبر درم که
خود ره یهودی موگیه، و له یهودی نییه، بلکه جماعت شیطو
آسته. ^{۱۰} از رنج-و-عذابی که د بله تو آمدنی آسته، ترس
نخور. باخبر بش که ابلیس بعضی از شمو ره د بندی خانه
میندزه تا آزمایش شنید و بلده ده روز شمو رنج-و-عذاب
مینگرید. لیکن تا دم مرگ وفادار بش و ما تاج حیات ره دز
تو میدیم. ^{۱۱} هر کسی که گوش شنوا دَره، گوش بگیره که

روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه. هر کسی که پیروز شنه، از مرگِ دوّم هیچ ضرر نَمینگره.

بلده جماعتِ ایماندارای شارِ پرگاموس

^{۱۲} بلده ملایکه جماعتِ ایماندارای پرگاموس نوشته کو:

امو کسی که شمشیرِ تیزِ دُو دمِ دره، اینی تورا ره مَوگیه:
^{۱۳} ما میدنم که تُو دَ کُجا زندگی مونی، دَ جای که تختِ شَیطو آسته. ولے باوجودِ ازی ام تُو دَ نامِ ازمه قایم-و-اُستوار مندے و ایمانی ره که دَز مه دَری انکار نکدے، حتی دَ امزو روزای که اَنتِپاس شاهدِ وفادار مه دَ مینکل شمو، دَ جایی که شَیطو بُود-و-باش دره کشته شد.

^{۱۴} مگم چند چیز دَ ضدِ تُو دَرُم: تُو دَ اُونجی کسای ره دَری که از تعلیمِ بلعامِ نبی پیروی مونه، از تعلیمِ کسی که بالاق پادشاه ره یاد دَد که دَ دمِ رُوی بنی اسرائیل سنگِ لَخَشَنْدُک بیله تا اونا از خوراک های که بلده بُت ها قُرْبانی شده بُخوره و دَ زناکاری گرفتار شنه. ^{۱۵} امی رقم تُو بعضی کسای ره ام دَری که از تعلیمِ نیکولائیان پیروی مونه. ^{۱۶} پس توبه کو! اگه

نَه، دَ زُودِی دَ پِیش تُو مِیْم و قد شمشیرِ دان خُو دَ خِلافِ ازوا
 جنگ مُونَم. ^{۱۷} هر کسی که گوشِ شِنوا دَره، گوشِ بَگیره که
 روحِ بَلدِه جماعتِ های ایماندارا چیزخیلِ مَوگیه: هر کسی که
 پیروزِ شَنه، ما از «مَن» تاشه شُدِه بَلدِه شی مِیدِیم و ام یگ
 سنگِ سفیدِ بَلدِه ازو مِیدِیم که دَ رُوی امزُو سنگِ یگِ نامِ نو
 نُوشته یِه که هیچ کس اُو ره نَمُفامه بَغیر از کسی که اُو ره دَ
 دِست مِیره.

بَلدِه جماعتِ ایماندارای شارِ تیاتیرا

^{۱۸} بَلدِه مَلایکِه جماعتِ ایماندارای تیاتیرا نُوشته کُو:

باچه خُدا که چیمای شی رَقَمِ اَلَنگِه اَتِشِ اَلّی و پایای شی رَقَمِ
 بَرَنجِ جَلَا دَدَگی اَسْتِه اینی توره ها ره مَوگیه: ^{۱۹} ما از اعمال
 تُو، از مَحَبَتِ، ایمان، خِدْمَتِ و صَبَر-و-خَوَصِلِه تُو خِبرِ دَرَمِ و
 مِیدَنَمِ که کارای اَخِرِ تُو از اوّل کده خُوَبَتَرِ اَسْتِه.

^{۲۰} لیکِن امی یگِ شِکایتِ ره دَ ضِدِ تُو دَرَم: تُو اَمُو خاتُو ره که

ایزابِل نامِ دَره سر ایله ایشْتِی، اَمُو ره که خود ره پِیغمبر

مَوگیه و قد تَعْلِیمِ خُو خِدْمَتِگَرایِ مَرِه گُمراهِ مُونِه، تا زِناکاری

کُنه و از خوراک های که بلده بت ها قربانی شده، بخوره.

^{۲۱} ما بلده شی وخت ددم که از زناکاری خو توبه کُنه، لیکن او نمیکسایه که توبه کُنه. ^{۲۲} اینه، ما او ره میزنم که د جاگه بفته و کسای ره که قد ازو زنا مونه د رنج-و-مُصیبتِ سخت گرفتار مُونم، سِوای که اونا از کارای خو توبه کُنه؛ ^{۲۳} و ما پیرِوای ازو ره میزنم که بمره. اوخته تمام جماعت های ایماندارا میدنه که ما امو استم که دل ها و فکر ره کنج-و-کاو مُونم و هر کدم شمو ره د مطابقِ اعمال شمو اجرا جزا میدیم.

^{۲۴} لیکن بلده باقی شمو که د تیاتیرا استید، شمو کسای که ای تعلیم ره قبول نکدید و چیزی ره که «رازِ غوجِ شیطو» گفته موشه یاد نگریتید، دز شمو موگم که ما کدم بارِ دیگه ره د بله شمو نمیلم، ^{۲۵} فقط د چیزی که درید محکم بشید، تا وختیکه ما بییم. ^{۲۶} کسی که پیروز شنه و کارای مره تا آخر د جای بیره، او ره د بله ملت ها قدرت-و-اختیار میدیم: ^{۲۷} او قد سوته آینی د بله ازوا حکمرانی مونه و اونا ره رقم کوزه گلی میده میده موکُنه، امو رقم که ما قدرت-و-اختیار ره از آته آسمانی یافتیم. ^{۲۸} امچنان بلده ازو ستاره صبح ره موبخشم. ^{۲۹} هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده

جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه.

بَلَدَه جماعتِ ایماندارای شارِ ساردِس

۳ بَلَدَه ملایکه جماعتِ ایماندارای ساردِس نوشته کُو:

اُمُو کسی که هفت رُوح خُدا و هفت ستاره دَره اینی توره ها ره مَوگیه: 'ما از کارای تُو باخبر اَسْتُم؛ تُو نام بُر کدے که زنده اَسْتی، ولے مُرده یی. ^۲ بیدار شو و چیزای ره که باقی مَنده و نزدیک دَ مُردو یه، قُوتِ بَدی، چراکه ما اعمال تُو ره دَ حُضُورِ خُدا کامل نیافتُم. ^۳ پس چیزی ره که حاصل کدی و شَنِیدی دَ یاد خُو بَیرو و اُو ره دَ جای اُورده توبه کُو. لیکن اگه بیدار نَشنی، ما رقمِ دُز اَلّی دَ بِلَه تُو مییم و تُو نَمُوفامی که دَ کَدَمِ زمان دَ بِلَه تُو مییم. ^۴ لیکن هنوز چند نفر دَ ساردِس دَری که دامون خُو ره ناپاک نَکده و اونا دَ کالای سفید قد ازمه قَدَمِ مِیَزَنه، چراکه لایق شی ره دَره. ^۵ هر کسی که پیروز شَنه رقمِ ازوا کالای سفید دَ جان شی دَده موشه و نامِ ازو ره هرگز از کِتَابِ حَیَاتِ کُلِّ نَمُونُم، بَلْکِه نامِ ازو ره دَ حُضُورِ آتِه خُو و ملایکه های شی اِقرار مَوکَنُم. ^۶ هر کسی که گوشِ شِنُوا

دَره، گوش بگيره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل
مُوگيه.

بلده جماعتِ ایماندارای شارِ فیلا دلفیه

^۷بلده ملایکه جماعتِ ایماندارای فیلا دلفیه نوشته کو:

امو کسی که مُقَدَّس و حق آسته، امو کسی که کلی داوود ره
دَره، امو که واز مونه و هیچ کس بسته کده نَمیتنه، امو که
بسته مونه و هیچ کس واز کده نَمیتنه، اینی توره ها ره
مُوگيه: ^۸ ما از اعمال تو باخبر آستُم. اینه، ما یگ درگه واز
ره دَ پیشِ رُوی تو ایشتیم که هیچ کس او ره بسته کده نَمیتنه؛
ما میدنم که قوت تو کم آسته، ولے تو کلام مَره نگاه کدی و
نام مَره انکار نکدی. ^۹ اینه، امو کسای که از جماعتِ شیطو
آسته و خود ره یهودی مُوگيه ولے نییه و دروغ مُوگيه، ما اونا
ره وادار مُونم که بییه و دَ پیش پایای تو بُفته و بدنه که ما تو
ره دوست دَرُم. ^{۱۰} ازی که تو کلام مَره قد صبر-و-حوصله نگاه
کدی، ما ام تو ره از ساعتِ آزمایش نگاه مُونم که دَ بله تمام
دُنیا آمدنی آسته تا تمام کسای که دَ رُوی زمی زندگی مونه
آزمایش شنه. ^{۱۱} ما دَ زودی مییم؛ پس دَ چیزی که دَری محکم

بَش، تا هیچ کس تاج تُو ره گِرِفته نَتَنه. ^{۱۲} هر کسی که پیروز شنه، اُو ره دَ خانِه خُدای خُو یگ سَتُون جور مُونم و اُو هرگز ازونجی بُرو نَموره. ما دَ بِلِه ازو نامِ خُدای خُو ره نوِشته مُونم و نامِ شارِ خُدای خُو ره یعنی نامِ اورشَلیمِ نو ره که از عالمِ باله از طرفِ خُدای مه مییه و امچنان نامِ نو خود ره. ^{۱۳} هر کسی که گوشِ شِنوا دَره، گوشِ بَگیره که روحِ بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مُوگیه.

بلده جماعتِ ایماندارای شارِ لائودیکیه

^{۱۴} بلده ملایکه جماعتِ ایماندارای لائودیکیه نوشته کو:

اُمُو که «آمین» گفته مُوشه، اُمُو شاهدِ صادق و راستگوی که سرمَنشِه خَلقتِ خدا آسته، اینی توره ها ره مُوگیه: ^{۱۵} ما از اعمال تُو خبر دَرُم؛ تُو نه سَرِد آستی و نه گرم. کشکه یا گرم موبودی یا سَرِد. ^{۱۶} پس، بخاطری که تُو دِلَمَل آستی، یعنی نه گرم و نه سَرِد، تُو ره از دان خُو تَف مُونم. ^{۱۷} چون تُو مُوگی:

“ما دَوْلَتَمَنَد آسْتُم و مال-و-دَوْلَت جَم کدیم و دَ هیچ چیز مُحتاج نیسْتُم.” مگم تُو خبر نَدری که بیچاره، مُسکین، غریب، کور و لُج آستی. ^{۱۸} ما تُو ره نصیحتِ مُونم که طِلّای دَ آتِش خالِص

شُدِه ره از مه بخر تا دَوْلتمند شُنی؛ و کالای سفید ره بخر تا
 بپوشی و شرمندگی لُچی خُو ره بپوشنی، و مَلَم ره بخر تا دَ
 چیمای خُو ملیده پینا شُنی. ^{۱۹} کسای ره که ما دوست دَرَم،
 اونا ره سرزنش و اِصلاح مُونم؛ پس سر غَیِرَت شو و توبه کُو.
^{۲۰} اینه، ما دَ دانِ درگه ایسته شُدِه تَخ تَخ مُونم؛ اگه کس آواز
 مَرِه بَشَنوَه و درگه ره واز کُنه، ما دَ پیشِ ازُو داخل مورم و قد
 ازُو نان مُوخورم و اُو ام قد ازمه نان مُوخوره.

^{۲۱} هر کسی که پیروز شُنه، ما ای حق ره دَزُو میدیم که قد
 ازمه قتی دَ بله تَخت مه بَشینه، امو رقم که ما پیروز شُدَم و
 قد آتِه خُو قتی دَ بله تَختِ ازُو شِشْتَم. ^{۲۲} هر کسی که گوش
 شِنوا دَرِه، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا
 چیز خیل مُوگیه.

تختی که دَ عالمِ باله یه

^{۲۳} بعد ازُو چیزا ما توخ کُدَم و دیدم که یگ درگه دَ عالمِ
 باله واز آسته و امو آواز ره که دَ اوّل شنیده بُودَم که رقمِ آوازِ
 شیپور قد ازمه گپ میزد، بسم گُفت: ”دَ اینجی باله بیه و ما

چیزای ره بلده تُو نشو میدیم که بعد ازی باید واقع شنه.

۲ بے بلغه دَ زبرِ تاثیرِ روح قرار گرفتُم و دیدُم که دَ عالمِ باله

یگ تخت آسته و دَ بله امزُو تخت یگو کس ششته. ۳ امو که دَ

اونجی ششتد رقمِ سنگِ یشم و عقیقِ نورانی معلوم موشد و دَ

گرداگردِ تخت یگ رنگین کمان بود که رقمِ زمرْد آلی دَ نظر

مُوخورد. ۴ دَ گرداگردِ تخت، پیست و چار تختِ دیگه بود و دَ

بله امزُو تخت ها پیست و چار بزرگ ششتد که کالای سفید دَ

جان خُو دشت و دَ سرِ هر کدمِ ازوا تاجِ طلائی بود. ۵ امزُو

تخت آتشک ها و غرش ها و گرگرداغ ها بر موشد. دَ پیش

رُوی تخت هفت چراغِ موسوخت که هفت روحِ خدا آسته.

۶ امچنان دَ پیشِ رُوی تخت یگ چیز رقمِ دربای شیشه معلوم

موشد، رقمِ بلور. دَ مینکلِ تخت و دَ گرداگردِ تخت چار

موجودِ زنده بود که پشت و پیشِ ازوا پُر از چیم بود. ۷ موجودِ

زنده اول رقمِ شیر بود، دوومی شی رقمِ گوسله بود، سیومی شی

چهره رقمِ انسان دشت و چارومی شی رقمِ بُرگجِ پرواز کده بود.

۸ امو چار موجودِ زنده هر کدم شی شش بال دشت و گرداگرد و

طرفِ داخلِ بال ها پُر از چیم بود. اونا شاو و روز بدون

دمراسی موگفت:

”قُدُوس، قُدُوس، قُدُوس،“

خُداوند-خُدایِ قَادِرِ مُطَلَق

که بُود و اَسْتَه و مِیْیَه.”

هر غَیْتِیکَه اَمُو مَوْجُوداتِ زِنْدَه اَمُو رَه کَه دَ بِلَه تَخْتِ شِشْتُد و
تا اَبَد زِنْدَه یَه، بَزْرگی-و-جِلالِ دَدَه اِحْتِرَام و شُکْر-و-سِیْپاس
مُوکَد، ^۹ اَمُو بَیْسْت و چار بَزْرگ دَ حُضُورِ اَمَزُو کَه دَ تَخْتِ
شِشْتُد و تا اَبَد زِنْدَه یَه موفْتَد و اُو رَه پَرسْتِشِ مُوکَد؛ اُونَا تاجِ
هایِ خُو رَه دَ پِیشِ رُویِ تَخْتِ پورْتَه کَدَه مُوکُفْت:

”اَیِ خُداوند-خُدایِ مو، تُو لایِقِ شِی رَه دَرِی ^{۱۱}“

که جِلالِ و حُرْمَتِ و قُدْرَتِ پِیْدَا کُنِی،

چُونِ تُو تَمَامِ چِیزَا رَه خَلَقِ کَدِی

و دَ خاسْت-و-اِرَادَه اَز تُو اُونَا دَ و جُودِ اَمَدَه و اَسْتَه.”

۵ اوخته دَ دِسْتِ راسْتِ امزُو که دَ بِلَه تَخْتِ شِشْتُد، یگ
 طومار ره دِیدُم که دَ پُشت و رُوی خو نوِشته دَشت و قد هفت
 مَهر، مَهر-و-لاک شُدُد. ۲ و یگ ملایکِه قُدرتَمند ره دِیدُم که
 قد آوازِ بلندِ اِعلانِ مُوکد که، ”کِی لایقِ شی ره دَره که
 مَهرای طومار ره کنده اُو ره واز کنه؟“ ۳ ولے هیچ کس دَ
 آسمو و یا دَ رُوی زمی یا دَ زیرِ زمی نَتَنِست که اُمُو طومار ره
 واز کُنه و مَنه شی ره بِنگره. ۴ و ما زار زار چخرا مُوکدُم،
 چُون هیچ کس پَیدا نَشُد که لایقِ واز کدُونِ امزُو طومار مَوْبُود
 و مَنه شی ره مِیدِید. ۵ اوخته یکی امزُو بَزُرگا دَز مه گُفت:
 ”چخرا نَکُو! اونه، شیرِ طایفه یهُودا که از ریشِه داوود آسته،
 پیروز شُدِه تا هفت مَهرِ طومار ره بَکنه و اُو ره واز کُنه.“

۶ بعد ازُو دِیدُم که دَ بَینِ تَخْتِ و چارِ مَوْجُودِ زنده و دَ مینکلِ
 بَزُرگا یگ باره ایسته بُود که رقمِ باره حلالِ شُدِه بُود. اُو هفت
 شاخ و هفت چیمِ دَشت که هفت رُوحِ خُدا آسته و دَ تمامِ زمی
 رَبی شُدِه. ۷ اُو اَمَد و طومار ره از دِسْتِ راسْتِ امزُو که دَ بِلَه
 تَخْتِ شِشْتُد، گِرِفت. ۸ وختیکه طومار ره گِرِفت، اُمُو چار
 مَوْجُودِ زنده و اُمُو بیست و چار بَزُرگ، دَ پِیشِ باره رُوی دَ

خاک اُفتَد. هر کُدمِ ازوا یِگ بَرِبَط دَشت و جامَک های طِلائی
پُر از بُخورِ خوشبُوی که دُعا های مُقَدَّسین آسته. ^۹ اونا یِگ
سُرودِ نو میخانند:

”تو لایق شی ره دَری که طومار ره بگیری

و مُهرای شی ره واز کنی،

چراکه تو حلال شدی

و قد خُون خُو مردُم ره از هر طایفه و زبو و قوم و مِلَّت

بلدِه خُدا خَریدی

^{۱۰} و ازوا بلدِه خُدا ی مو پادشایو و پیشوایو جور کدی

و اونا دَ بِلِه زمی پادشاهی مُونه.“

^{۱۱} بعد ازو ما توخ کُدم و آوازِ ملایکه های کلو ره شَنِیدُم که

گِرِداگِرِدِ تَخْت و مَوْجُوداتِ زنده و بزرگا ره گِرِفتُد و تعدادِ ازوا

لَک ها و هزاران هزار بود. ^{۱۲} اونا قد آوازِ بلند مَوگُفت:

”بارِه که حلال شد لایق شی ره دَرِه

که قُدْرَت و دَوْلَت، حِکْمَت و قَوَّت،

حُرْمَت و جلال دَشْتِه بَشِه و سِتایش شُنِه.

^{۱۳} اوخته شَنِیدُم که تمامِ مخلوقاتِی که دَ آسمو، دَ رُوی زمی، دَ زیرِ زمی و دَ دریا آسْتِه و چیزای که دَ مَنِه ازوا و جُود دَرِه، مَوکُفْت:

”سِتایش و حُرْمَت، جلال و قُدْرَت

امزُو بَشِه که دَ بِلِه تَخْت شِشْتِه و از باره تا اَبْدُالاباد!“

^{۱۴} و اُمُو چار مَوْجُودِ زِنْدِه کُفْت: ”آمین!“ و اُمُو بَزْرگا رُوی دَ خاک اُفْتَدِه اُو ره سَجْدِه کد.

کندونِ مَهرِها

^{۱۵} اوخته دِیدُم که باره یکی امزُو هفت مَهرِ ره واز مونه و

شَنِیدُم که یکی امزُو چار مَوْجُودِ زِنْدِه قَد آواز رِقْمِ گُرگُردراغ

اَلّی مَوگیه: ”بیه!“^۲ و دِیدُم که اونه، یگ آسِ سفید مییه و

کسی که دَ بِلِه شی سوار بُود، یگ کَمون دَشْت. بِلْدِه ازو یگ

تاج دده شد و او پیروزمندانه پیش رفت تا پیروز شنه.

^۳ وختیکه او مَهرِ دوّم ره واز کد، شَنِیدُم که مَوْجُودِ زِنْدِه دوّم
مُوگیه: ”بیه!“ ^۴ اوخته یگ آسِ دِیگه که رنگِ آتشی دشت
بُرو آمد و بلده کسی که دَ بِلِه شی سوار بُود، قُدرت دده شد
تا صلح ره از زمی باله کنه تاکه مردُم یگدیگه خُو ره بُکشه.
بلده ازو یگ شمشیرِ کُنه ام دده شد.

^۵ غَیْتیکه او مَهرِ سوّم ره واز کد، شَنِیدُم که مَوْجُودِ زِنْدِه سوّم
مُوگیه: ”بیه!“ و دیدُم که اونه، یگ آسِ سیاه مییه و کسی
که دَ بِلِه شی سوار بُود، دَ دِست خُو یگ ترازو دشت. ^۶ و از
مینکلِ امزو چار مَوْجُودِ زِنْدِه، یگ آواز ره شَنِیدُم که مُوگفت:
”یگ مَنک گندُم مُزدِ یگ روز کار و سه مَنک جو مُزدِ یگ
روز کار و دَ روغو و شرابِ ضَرَر نرسن.“

^۷ وختیکه او مَهرِ چارم ره واز کد، آوازِ مَوْجُودِ زِنْدِه چارم ره
شَنِیدُم که مُوگیه: ”بیه!“ ^۸ و دیدُم که اونه، یگ آسِ کَبُود
مییه و کسی که دَ بِلِه شی سوار بُود «مَرگ» نام دشت و عالم
مُرده ها از پُشتِ ازو میمد. بلده ازوا قُدرت دده شد تا مردُم
یگ چارم زمی ره دَ وِسیله شمشیر، قحطی، مَرَضِ وِبا و

جانورای درنده روی زمی بُکُشه.

^۹ وختیکه او مُهرِ پَنجُم ره واز کد، دَ زیرِ قربانگاه جان های کسای ره دیدم که بخاطرِ کلامِ خُدا و بخاطرِ محکم بودو دَ شاهدی که قبول کُدد، کُشته شُدد. ^{۱۰} اونا قد آوازِ بلند چِیغ زده مُوگفت: "ای خُداوند قادرِ مُطلق، قُدوس و بَرحق، تا کی قضاوتِ نَمونی و اِنْتِقامِ خُونِ مو ره از باشنده های رُوی زمی نَمیگیری؟" ^{۱۱} اوخته بلده هر کُدم ازوا یگ کالای سفید دده شُد و دزوا گُفته شُد که کمِ دیگه ام آرام کنه تا تعدادِ همکارا و برارونِ ازوا که رقمِ ازوا کُشته مُوشه، پوره شنه.

^{۱۲} و دیدم که او مُهرِ ششم ره واز کد و یگ زلزله قوی رُخ دَد و آفتو رقمِ پلاسِ دُرشت سیاه شُد و ماه کاملاً رقمِ خونِ آلی سُرخ شُد ^{۱۳} و ستاره های آسمو دَ زمی ریخت، رقمی که درختِ انجیر از بادِ شدید شور مُخوره و میوه های نارسیده خُوره میریزنه. ^{۱۴} آسمو رقمِ یگ طومارِ پیچنده شده جَم شُد و هر کوه و جزیره از جای خُو بُرده شُد. ^{۱۵} اوخته پادشایونِ زمی، آدمای نامتو، قومندانا، دولتَمندا و قدرتمندا و هر غلام و هر نفرِ آزاد خود ره دَ غارها و دَ بینِ قاده های کوه ها تاشه کده ^{۱۶} دَ کوه ها و قاده ها گُفت: "دَ بِلِه مو بُفتید و مو ره از چهره امزو که

دَ بَلَه تَخْت شِشْتَه و از غَضَبِ باره تاشه کُنید، ^{۱۷} چراکه روزِ
بُزُرگِ غَضَبِ ازوا رسیده و کی میتنه که دَ برابر شی ایسته
شُنه؟”

یگ صد و چل و چار هزار

۷ بعد ازو دیدم که چار ملایکه دَ چار گوشه زمی ایسته
یه، دَمِ رُوی چار بادِ زمی ره میگیره تا باد دَ بَلَه زمی و دَ بَلَه
دریا و دَ بَلَه هیچ درخت پُف نَکنه. ^۲ اوخته یگ ملایکه دیگه
ره دیدم که از جای آفتو بُر شُدو باله مییه و مُهرِ خُدای زنده ره
قد خُو دَره. اُو دَ امزُو چار ملایکه که دَزوا قُدرت دَده شُد دتا
دَ زمی و دریا ضَرَر برسنه، قد آوازِ بلند گُفت: ^۳ ”تا زمانی که
مو دَ پیشانه خدمتگاری خُدای خُو مُهر نَزده، دَ زمی و دَ
دریا و دَ درختا ضَرَر نرسنید. “ ^۴ اوخته تعدادِ کسای ره که مُهر
شُد د شنیدم: از تمامِ طایفه های بنی اسرائیل یگ صد و چل و
چار هزار نفر مُهر شُد:

^۵ از طایفه یهُودا دوازده هزار نفر مُهر شُد.

از طایفه رثوین دوازده هزار نفر مُهر شُد.

از طایفه جاد دوازده هزار نفر مُهر شد.
 ۶ از طایفه اَشیر دوازده هزار نفر مُهر شد.
 از طایفه نَفتالی دوازده هزار نفر مُهر شد.
 از طایفه مَنَسّی دوازده هزار نفر مُهر شد.
 ۷ از طایفه شِمعون دوازده هزار نفر مُهر شد.
 از طایفه لاوی دوازده هزار نفر مُهر شد.
 از طایفه یساکار دوازده هزار نفر مُهر شد.
 ۸ از طایفه زبُولون دوازده هزار نفر مُهر شد.
 از طایفه یوسُف دوازده هزار نفر مُهر شد.
 و از طایفه بنیامین دوازده هزار نفر مُهر شد.

گروه کُته قد کالاهای سفید

۹ بعد ازی دیدم که اونه، یگ گروه کُته که هیچ کس اونا ره
 حساب کده نَمیتَنِست، از هر مِلَّت و طایفه و قوم و زبو دَ پیشِ
 رُوی تَخْت و دَ حُضُورِ باره ایسته شُدُد؛ دَ جانِ ازوا کالای
 سفید و دَ دِستای ازوا شاخچه های دِرختِ خُرما بُود ۱۰ و اونا دَ
 آواز بلند چِیغ زده مُوگُفت:

”نجات دَ خُدای مو تعلق دَره

که دَ بِلِه تَخْت مِیشِینه و دَ بارِه.“

”تمامِ ملایکه ها دَ گرداگردِ تَخْت و دَ گرداگردِ بزرگا و چار
مَوْجُودِ زنده ایسته بُود و اونا دَ پیشِ تَخْت رُوی دَ خاک اُفتد و
خُدا ره سَجده کده ^{۱۲} کُفت:

”آمین!

سِتایش و جلال،

حِکمت و شُکرگزاری،

حُرمت و قُوت و قُدرت

از خُدای مو باد، تا ابدًاآباد. آمین.“

^{۱۳} اوخته یکی امزو بزرگا از مه پُرسان کده کُفت: ”امی سفید

پوشا کی آسته و از کجا آمده؟“ ^{۱۴} ما دَز شی کُفتُم:

”صاحب، خود تو میدنی!“ اوخته او دَز مه کُفت: ”امیا

کسای آسته که از عذابِ سخت خلاص شده و کالای خُوره

شُشته و دَ خُونِ باره سفید کده. ^{۱۵} امزی خاطر اونا دَ پیش
 رُوی تَخْتِ خُدا آسته و شاو و روز اُوره دَ خانِه شی عِبادت
 مونه و اُمُو که دَ بِلِه تَخْتِ شُشته، اونا ره دَ تَی خَیمِه خُو جای
 دده. ^{۱۶} اونا دِیگه هرگز گُشنه و تُشنه نَمُوشه و آفتو اونا ره
 نَمِیزنه و نه ام کُدم گرمی سخت دَ بِلِه ازوا مییه. ^{۱۷} چُون باره
 که دَ مینکلِ تَخْتِ ایسته یِه، چوپونِ ازوا مُوشه و اونا ره سُون
 چِشمه های آبِ حَیاتِ هِدایتِ مونه و خُدا تمامِ آویدِه ها ره از
 چِمای ازوا پاک مونه.

مُهْرِ هَفْتَم

۸ وختیکه باره مُهْرِ هَفْتَمِ ره واز کد، تقریباً نیم ساعت دَ
 عالمِ باله خاموشی برقرار شد. ^۲ و ما اُمُو هفتِ ملایکه ره دیدم
 که دَ حُضُورِ خُدا ایسته یِه و دَزوا هفتِ شیپور دده شد. ^۳ اوخته
 یگِ ملایکه دِیگه اَمده دَ پیشِ قُربانگاه ایسته شد و اویگ
 آتشدانِ طِلائی دشت. دَمَزو ملایکه بَخُورِ خوشبوی کلو دده
 شد تا اُوره قد دُعاهای تمامِ مُقَدَّسین دَ بِلِه قُربانگاهِ طِلائی که
 دَ پیشِ رُوی تَخْتِ آسته، تقدیم کنه. ^۴ و دُودِ بَخُورِ خوشبوی قد
 دُعاهای مُقَدَّسین از دِستِ ملایکه دَ حُضُورِ خُدا باله رفت.

۵ بعد ازو ملایکه آتشدان ره گرفته از آتش قربانگاه پُر کد و د
بله زمی پورته کد. اوخته گرگردراغ، آوازها، آتشکها و
زلزله پیدا شد.

هفت شیپور

۶ پس امو هفت ملایکه که هفت شیپور دشت، آماده شد تا اونا
ره د صدا بیره. ۷ اوخته ملایکه اول شیپور ره د صدا آورد و
زاله و آتش قد خون قتی تاه آمد و د بله زمی بارید و یگ
سوم زمی و یگ سوم درختا و تمام علفای سوز ره سوختند.
۸ و ملایکه دوم شیپور ره د صدا آورد و یگو چیز رقم کوه کته
که د آتش موسوخت د دریا اندخته شد و یگ سوم دریا د خون
تبدیل شد ۹ و یگ سوم زندهجانای دریایی مُرد و یگ سوم
کشتیها نابود شد. ۱۰ ملایکه سوم شیپور ره د صدا آورد و
یگ ستاره کته رقم مشعل در دده شده از آسمو تاه آمد و د بله
یگ سوم دریاها و چشمه های او افتد. ۱۱ نام امزو ستاره
افسننتین بود. یگ سوم اوها کلو تلخ شد و غدر مردم از
خاطر اوهای تلخ شده مُرد. ۱۲ ملایکه چارم شیپور ره د صدا
آورد و یگ سوم آفتو و یگ سوم ماهتو و یگ سوم ستارهها
زده شد، د اندازه که یگ سوم ازوا تریک شد و یگ سوم روز

و یگ سَوَمِ شَاو بے روشنی مَند. ^۳ و دَ حَالِیکه توخ مُوکدَم،
 شَنِیدُم که یگ بُرگُج دَ حَینِ پَرواز دَ مینکلِ آسمو دَ آواز بلند
 مُوگیه: ”وای، وای، وای دَ حَالِ باشنده های زمی، بخاطرِ
 آوازِ شِیپورِ های امزُو سِه مَلایکه که اونا دَ زودی دَ صدا
 میره.“

۹ وختی مَلایکه پَنجُم شِیپورِ ره دَ صدا اُورد، ما یگ سِتاره
 ره دیدُم که از آسمو دَ زمی اُفتَد و کِلی چاهِ بے اَخرِ بَلدِه ازو
 دَدِه شُد. ^۲ اُو دانِ چاهِ بے اَخرِ ره واز کد و از چاهِ یگ دُودِ رِقْمِ
 دُودِ تَنورِ کُنه بُر شُد و اُفتو و هَوا دَ وِسیلِه دُودِ چاهِ تَرِیک شُد.
^۳ و از مینکلِ دُودِ مَلَخِ ها دَ بِلِه زمی اَمَد و بَلدِه ازوا قُدرتی
 دَدِه شُد که رِقْمِ قُدرتِ دُمکَجکایِ زمی بُود. ^۴ بَلدِه ازوا کُفته
 شُد که دَ علفایِ زمی و گیاهِ های سَوز و دِرختا ضَرَرِ نَرَسَنه،
 بَلکِه فقط دَ امزُو مَرْدُما ضَرَرِ بَرَسَنه که مَهرِ خُدا ره دَ پِیشانی
 خُو نَدَرِه. ^۵ بَلدِه ازوا اِجازِه کُشتونِ مَرْدُما دَدِه نَشُد، بَلکِه دَزوا
 فقط اِجازِه دَدِه شُد که اونا ره مُدَتِ پَنجِ ماهِ عذابِ کُنه و
 عذابِ ازوا مِثِلِ دَرَدِ-و-سوزِ نِیشِ دُمکَجکِ بُود که یگ نَفرِ ره
 نِیشِ مِیزَنه. ^۶ دَ امزُو روزا مَرْدُمِ مَرگِ طَلبِ مُونه، لیکِن پِیدا
 نَمِیتنه، دَ آرزویِ مُردو اَسته، ولے مَرگِ ازوا دُوتا مُونه.

^۷ شکلِ امزُو مَلَخِ ها رَقْمِ اَسپِ های بُودِ که بَلَدِه جنگِ آماده
 شُدِه بَشِه. دَ بِلِه سِرِ ازوا یِگِ چِیزِ رَقْمِ تاجِ طِلايیِ اَلّیِ بُودِ و
 چِهرِه های ازوا رَقْمِ چِهرِه اِنسانِ. ^۸ مَویِ های ازوا رَقْمِ مَویِ
 خاتُونو اَلّیِ و دَندونایِ شیِ مِثِلِ دَندونایِ شیرِ اَلّیِ بُودِ. ^۹ اَونا
 زِرِه ها رَقْمِ زِرِه های اَینیِ دَشتِ و آوازِ بالِ های ازوا رَقْمِ آوازِ
 گاډیِ های جنگیِ کَلو بُودِ که قَدِ اَسپِ ها دَ جنگِ مَوَدَوِه.
^{۱۰} اَونا رَقْمِ دُمکَجکِ ها اَلّیِ دُمِ و نیشِ دَشتِ و دَ دُمِ ازوا
 قُدْرَتِ بُودِ که مَرْدُمِ رِه بَلَدِه پَنجِ ماهِ عذابِ کُنِه. ^{۱۱} اَونا دَ بِلِه
 خُو یِگِ پادشاهِ دَشتِ که اُو مَلايِکِه چاهِ بَیِ اَخرِ بُودِ که دَ زِیونِ
 عِبرانیِ نامِ اَزو «اَبَدون» اَسْتِه و دَ یونانیِ اُو رِه «اَپولِیون»
 مَوگِه. ^{۱۲} «وای» اوّلِ تیرِ شُدِ. اَینِه، دُو «وای» دِیگِه هِنوزِ
 مَندِه که بَعدِ ازیِ مِیِیِه.

^{۱۳} مَلايِکِه شَشْمِ شِیپُورِ رِه دَ صَدا اُورِدِ و ما یِگِ آوازِ رِه ازِ
 مِینکَلِ چارِ شاخِ قُربانگاهِ طِلايیِ که دَ حُضُورِ خُدا اَسْتِه،
 شَنِیدُم. ^{۱۴} و اَمُو آوازِ دَ امزُو مَلايِکِه شَشْمِ که شِیپُورِ دَشتِ
 گُفت: "اَمُو چارِ مَلايِکِه رِه که دَ دَرِبایِ کِئِه فَراتِ دَ بَندِ اَسْتِه،
 خِلاصِ کُو." ^{۱۵} پَسِ اَمُو چارِ مَلايِکِه که بَلَدِه امزیِ ساعِتِ و
 روزِ و ماهِ و سالِ آماده نِگاهِ شُدِدِ، خِلاصِ شُدِ تا یِگِ سِوَمِ بَشَرِ

ره بُكُشه. ^{۱۶} تَعْدَادِ لَشَكْرِ سَوَارِهِ ازوا دُو صد مِیلِیُون نفر بُود؛
 ما تَعْدَادِ ازوا ره شَنِیدُم. ^{۱۷} اَسپ ها و سَوَارای ره که ما دَ
 رویای خُو دیدُم، اینی رقم معلوم مُوشُد: زِرِه های ازوا رنگِ
 آتشی و کَبُود و زَرِدِ گوگردی دَشت. سِرِ اَسپ ها رقمِ سِرِ شیر
 اَلّی معلوم مُوشُد و از دانِ ازوا آتَش، دُود و گوگرد بُر مُوشُد.
^{۱۸} دَ وَسِیلَه امزی سِه بلا یعنی آتَش، دُود و گوگرد که از دانِ
 ازوا بُر مُوشُد، یگ سَوَمِ بَشَر کُشته شُد. ^{۱۹} چُون قُدْرَتِ اَسپ
 ها دَ دان و دُمِ ازوا بُود؛ دُمِ های ازوا مِثَلِ مار های اَسته که
 سر دَره و قد ازوا نیش مِیزنه. ^{۲۰} باقی بَشَر که دَ وَسِیلَه امزی
 بلا ها کُشته نَشُد، هنوز ام از کارای دِست خُو توبه نَکد و
 پَرَسَتِش کدونِ جِنیات و بُت ها ره ایلَه نَکد، پَرَسَتِش بُت های
 طَلّایی، نُقرهیی، بَرنجی، سنگی و چوبی ره که قُدْرَتِ دیدو و
 شَنِیدو و راه رفتو ره نَدَشت. ^{۲۱} امچنان اونا از آدمکشی و
 جادُوگری و زناکاری و دُزی توبه نَکد.

ملایکه و طومارِ ریزگ

۱۰ اوخته یگ ملایکه قُدْرَتَمَنَدِ دیگه ره دیدُم که از آسمو
 تاه مییه. او قد اُور پوشنده شُد و دَ بِلَه سر شی رنگین کمو

بُود. چهره ازو رقم آفتو آلی و پایای شی رقم ستون های آتش

بُود. ^۲ او د دست خو یگ طومار ریزگگ واز شُده دشت. او

پای راست خو ره د دریا و پای چپ خو ره د بله زمی ایشت

^۳ و د آواز بلند رقم غرش شیر چیغ زد و غیتیکه چیغ زد، هفت

گرگردراغ آواز خو ره بر کد. ^۴ بعد ازو که هفت گرگردراغ آواز

خو ره بر کد، ما آماده شدم که نوشته کنم، لیکن یگ آواز از

عالم باله شنیدم که موگفت: ”چیزای ره که هفت گرگردراغ

گفت مهر کو و اونا ره نوشته نکو.“

^۵ اوخته امو ملایکه ره دیدم که د بله دریا و زمی ایسته بود.

او دست راست خو ره سون آسمو باله کد ^۶ و د نام امزو که تا

ابدالاباد زنده یه و آسمو ره قد تمام چیزای که د منه شی آسته

و زمی ره قد تمام چیزای که د منه شی آسته و دریا ره قد

تمام چیزای که د منه شی آسته خلق کده، قسم خورد و گفت:

”دیگه طال نموخوره، ^۷ بلکه د امزو روزای که ملایکه هفتم

شیپور ره د صدا میره، راز خدا تکمیل موشه، امو رقم که د

خدمتگاری خو یعنی د پیغمبرا خبر دده بود.“

^۸ اوخته امو آوازی ره که از عالم باله شنیده بودم، بسم قد مه

گپ زده گفت: ”بورو، طومار واز شُده ره از دست ملایکه که

د بِلَه دریا و زمی ایسته یه، بگیری. ”^۹ و ما د پیش ملایکه رفتُم و دزُو گُفتُم که طومارِ ریزگگ ره دز مه بدیه. او دز مه گُفت: ”ای ره بگیری و بخور. ای منِه کوره تُو ره تلخ مونه، لیکن د دان تُو رقمِ عسل وری شیرین مزه میدیه. ”^{۱۰} پس طومارِ ریزگگ ره از دستِ ملایکه گرفته خوردُم. او د دان مه رقمِ عسل وری شیرین بود، مگم وختیکه او ره قورت کدُم، منِه کوره مه تلخ شد. ”^{۱۱} اوخته دز مه گُفت: ”تُو باید بسم د باره قوم ها، ملت ها، زبونا و پادشایون کلو پیشگویی کنی. ”

دُو شاهدِ خدا

۱۱ بعد ازو بلده مه یگ نی دده شد که رقمِ چپو اندازه گیری بود و دز مه گُفته شد: ”باله شو و خانه خدا و قربانگاه ره اندازه بگیری و تعدادِ کسای ره که د اونجی عبادت مونه حساب کو. ”^۲ لیکن حولی برونِ خانه خدا ره ایله بدی و او ره اندازه نگیری، چراکه او بلده ملت ها دده شده و اونا بلده چل و دُو ماه شارِ مقدس ره پایمال مونه. ”^۳ و ما د دُو شاهدِ خو که کالای پلاسی پوشیده، قدرت-و-اختیار میدیم که مدتِ یگ هزار و دُو صد و شصت روز نبوت کنه. ”^۴ امیا دُو درخت

زَبْتُون و دُو چِراغدان آسته که دَ حُضُورِ خُداوندِ عالم ایسته
 موشه. ^۵ اگه کُدم کس بِخایه که دَزوا ضَرَرِ بَرَسَنه، آتِش از دانِ
 ازوا بَر موشه و دُشَمَنای ازوا ره قُورت مونه؛ و هر کسی که
 قَصد کُنه دَزوا ضَرَرِ بَرَسَنه باید امی رقم کُشته شُنه. ^۶ امیا
 قُدرت-و-اِختیار دَره که آسمو ره بَند کُنه تا دَ دُورونِ روزای که
 نَبُوت مونه بارِش نَباره. امچنان امیا دَ بِلَه آو ها قُدرت-و-
 اِختیار دَره که اونا ره دَ خُونِ تَبَدیل کُنه و هر غَیْتیکه بِخایه،
 زمی ره دَ هر رقم بَلا گِرِفْتار کُنه.

^۷ و زمانی که اونا شاهِدی دَدون خُو ره خلاص کُنه، «جانورِ
 وَحْشی» که از چاهِ بے آخِر بَر موشه قد ازوا جنگ مونه و دَ بِلَه
 ازوا پیروز موشه و اونا ره مُوکُشه. ^۸ جَسَدِ های ازوا دَ سَرکِ
 عُمومی شارِ کُنه پورته موشه که بطُورِ کِنایه «سَدُوم» و
 «مِصر» گُفته شُدِه، دَ امزُو جای که مَولای ازوا ام دَ صَلیب
 میخکوب شُد. ^۹ مَدَتِ سِه و نِیم روز مردُما از هر قوم و طایفه
 و زِبُو و مِلَّتِ جَسَدای ازوا ره تُوخ مونه و اِجازه نَمیدیه که اونا
 دَ قَبْرِ ایشته شُنه. ^{۱۰} باشِنده های رُوی زمی بِخاطرِ ازوا خوشی
 مونه و جشن گِرِفْتِه دَ یگدیگه خُو تُحفه رِبی مونه، چراکه امی
 دُو پیغمبر باشِنده های رُوی زمی ره دَ عذاب کُدد. ^{۱۱} لیکن

بعد از سه و نیم روز، روح حیات از جانبِ خدا دَ جَسَدِ های
ازوا دَرآمد و اونا سرِ پایای خُو ایسته شد و کسای که اونا ره
دید، سخت ترس خورد. ^{۱۲} اوخته اونا از عالمِ باله یگ آواز
بلند ره شنید که دَزوا گُفت: ”دَ اینجی باله بیید. “ و دَ
حالیکه دُشمنای ازوا تُوخ مُوكد اونا دَ اُورِ سُونِ آسمو باله
رفت. ^{۱۳} دَ امزُو ساعت یگ زلزله قوی رُخ دَد که دَهم حصّه
شار تباه شد و هفت هزار نفر دَ امزُو زلزله از بین رفت و
کسای که باقی مندُد، ترس خورده خُدای آسمو ره حمد-و-ثنا
گُفت. ^{۱۴} «وای» دوّم تیر شد؛ اینه، «وای» سوّم دَ زودی مییه.

شیپورِ هفتم

^{۱۵} وختیکه ملایکِه هفتم شیپور ره دَ صدا اُورد، آواز های بلند
دَ آسمو شنیده شد که مُوگفت: ”پادشاهی دُنیا از خُداوند مو و
از مسیح ازو شد و اُو تا اَبَدُالاباد پادشاهی مُونه. “ ^{۱۶} و اُمُو
بیست و چار بزرگ که دَ حُضورِ خدا دَ بله تَخْت های خُو
شِشتُد، رُوی دَ خاک اُفتده خُدا ره پَرستش کد ^{۱۷} و گُفت:

”تُو ره شکر-و-سپاس مُوگی ای خُداوند-خُدای قادِرِ مُطلق

که اُستی و بُودی،

چراکه تُو قُدْرَتِ بَزْرَگِ خُو رِه دَ دِسْتِ گِرِفْتِے و دَ پادشاهی
کدو شُرُوعِ کدِے .

^{۱۸} مَلَّتْ هَا قَارِ شُدْ و غَضَبِ اَز تُو اَمَدْ .

آلی زمانی رَسیدِه که مُرده ها ره قضاوَت کُنی

و دَ خِدْمَتِ گارایِ خُو یعنی دَ پیغمبرا

و دَ مُقَدَّسین و دَ کسای که از نام تُو میترسه،

چی ریزه و چی کُنه، اَجْرِ بَدی

و کسای که زمی ره تباہ مونه، اونا ره نابود کُنی .”

^{۱۹} اوخته خانِه خُدا دَ عالمِ باله واز شُدْ و صِنْدُوقِ عَهْدِ خُدا دَ

مِنِه خانِه شی دِیده شُدْ و دَ اُونجی اَتَشک، آوازها،

گُرگُرداغ، زلزله و زالِه شَدید رُخ دَدْ .

خاتو و اژدار

۱۲ بعد از ویگ علامتِ بزرگ دَ آسمو ظاهر شد: یگ

خاتو قد آفتو پوشنده شد و ماهتو دَ زیر پایای شی بود و دَ سر خو یگ تاج از دوازده ستاره دشت. ^۲ او شکامتو بود و از درد زیدو و عذابِ اولاد پیدا کدو ناله-و-فریاد موكد. ^۳ بعد از ویگ علامتِ دیگه دَ آسمو دیده شد: دَ اونجی یگ اژدار کته سُرخ رنگ بود که هفت سر و ده شاخ دشت و دَ بله هفت سر شی هفت تاج بود، ^۴ و دُم از ویگ سوّم ستاره های آسمو ره جَم کد و دَ زمی پورته کد. اوخته اژدار دَ پیش روی امزو خاتون که دَ حال زیدو بود، ایسته شد تا امی که باچه از وی پیدا شنه، باچه شی ره قورت کنه. ^۵ اوخته امو خاتو یگ باچه زید که او قد تیاقی آینی دَ بله تمام ملت ها حکمرانی مونه؛ و باچه از وی دَ حضور خدا و تخت شی برده شد. ^۶ و خود خاتو دَ بیابو دوتا کد، دَ یگ جای که از طرف خدا بلده شی آماده شد تا مدت یگ هزار و دو صد و شصت روز دَ اونجی از وی نگاهداری شنه.

^۷ اوخته دَ آسمو جنگ در گرفت. میکائیل و ملایکه های شی قد اژدار جنگ کد و اژدار و ملایکه های از وی ام قد از وی جنگ کد. ^۸ لیکن اژدار نتنست پیروز شنه و دیگه بلده از وی دَ آسمو

جای نَمَند. ^۹ اژدارِ کټه تاه پورته شُد، اَرے امو مارِ قدیمی که
نام شی اِبلیس و شیطو آسته و تمام دُنیا ره گُمره مونه، دَ
زمی پورته شُد و ملایکه های ازو قد شی قتی پورته شُد.

^{۱۰} اوخته یگ آوازِ بلند ره از آسمو شنیدم که مَوگفت:

”آلی نجات و قوَت و پادشاهی خُدای مو

و قدرتِ مسیح ازو برملا شُد،

چون مدعی برارون مو

که شاو و روز دَ حُضورِ خُدا دَ بِلِه ازوا تَهَمَت مَوکد،

تاه پورته شُد.

^{۱۱} اونا دَ وسیلِه خُونِ باره

و دَ وسیلِه توره شاهدهی خُو دَ بِلِه ازو پیروز شُد،

چون اونا زندگی خُو ره دَ اندازه دوست نَدشت که از مرگ

بترسه.

۱۲ پس آی آسمونا و باشنده های شی،

خوشی کنید!

لیکن وای د حال شمو، آی زمی و دریا،

چراکه ابلیس قد خشم-و-قار کلو د بله شمو تاه آمده،

چون او میدنه که وخت شی کم آسته.

۱۳ وختی اژدار دید که د زمی پورته شده، او پُشت امزو خاتو

ره گرفت که باچه زیدد. ۱۴ لیکن بلده خاتو دو بال بُرگج کته

دده شد تا د امزو جای که د بیابو بلده شی آماده شد، پرواز

کنه، د جایی که بلده یگ زمان و زمان ها و نیم زمان، دور از

نظر مار از شی نگاهداری موشه. ۱۵ اوخته مار از پُشت خاتو،

از دان خو رقم دریا او ایله کد تا سیل شی او ره گرفته بُره.

۱۶ مگم زمی د خاتو کومک کده دان خو ره واز کد و دریای ره

که اژدار از دان خو ایله کدد، قورت کد. ۱۷ اوخته اژدار د بله

خاتو قار شد و رفت تا قد اولادای باقی منده شی جنگ کنه

که احکام خدا ره د جای میره و شاهیدی عیسی ره محکم

میگیره. ۱۸ پس اژدار د بله ریگ دریا ایسته شد.

اُوخته دِيْدَمْ كِه جانورِ وَحْشِي از دَرِيَا بُر مُوشِه. اُو دِه
 شاخ و هفت سر دَشْت كِه دَ بَلِه شاخاي شِي دِه تاج بُود و دَ بَلِه
 سر هاي شِي نام هاي كُفْرآمِيز نوِشْتِه شُدُد. ^۲ اُمُو جانورِ وَحْشِي
 رِه كِه دِيْدَمْ رَقْمِ پَلَنگ بُود و پاياي شِي رَقْمِ پاياي خِرْس و دان
 شِي رَقْمِ دَانِ شِيِر. اَزْدَار قُدْرَت و تَخْت و اِخْتِيَارَاتِ كَلُون خُو
 رِه دَزُو دَد. ^۳ يَكِي از سر هاي اَزُو رَقْمِي مَعْلُوم مُوشُد كِه زَخْمِ
 كُشِنْدِه خورده بَشِه، و لِه اُمُو زَخْمِ كُشِنْدِه شِي جُور شُدُد. تَمَامِ
 دُنِيَا حِيَرُو مَنْدُد و از پُشْتِ اَمَزُو جانورِ وَحْشِي مَورَفْت. ^۴ مَرْدُم
 اُمُو اَزْدَار رِه كِه اِخْتِيَارَاتِ خُو رِه دَ جانورِ وَحْشِي دَدِه بُود
 پَرَسْتِش كَد و اُونَا اُمُو جانورِ وَحْشِي رِه اَم پَرَسْتِش كَد و كُفْت:
 ”كِي مِثْلِ اَمَزِي جانورِ وَحْشِي اَسْتِه؟ كِي مِيْتَنِه دَ ضِدِ اَزِي
 جَنگ كُنِه؟“ ^۵ بَلْدِه اَزُو يِگ دَان دَدِه شُد كِه توره هاي پُر كِبِر و
 كُفْرآمِيز بُگِيِه و بَلْدِه اَزُو اِجازه دَدِه شُد كِه مُدَتِ چَل و دُو ماه
 از اِخْتِيَارَاتِ خُو اِسْتِفَادِه كُنِه. ^۶ اُو دَان خُو رِه دَ كُفْرگُوبِي واز
 كَد تا دَ ضِدِ خُدا، نام شِي، جايگاهِ شِي و تَمَامِ مَوْجُودَاتِ كِه دَ
 عَالَمِ بَالِه اَسْتِه كُفْر بُگِيِه. ^۷ بَلْدِه اَزُو اِجازه دَدِه شُد كِه قَد
 مُقَدَّسِيْن جَنگ كُنِه و دَ بَلِه ازوا زور شُنِه و بَلْدِه اَزُو دَ بَلِه هر

طایفه و قوم و زبو و ملت اختیار دده شد. ^۸ و ما دیدم که تمام
باشنده های روی زمی امو جانور وحشی ره پرستش مونه،
تمام کسای که نام ازوا د شروع پیدایش عالم د کتاب حیات
باره نوشته نشده، یعنی د کتاب حیات باره که حلال شد. ^۹ هر
کس که گوش شنوا دره، گوش بگیره:

^{۱۰} اگه قرار بشه که کدم کس د اسیری بوره،

او د اسیری موره؛

اگه قرار بشه که کدم کس قد شمشیر کشته شه،

او قد شمشیر کشته موشه.

امینجی صبر-و-حوصله و ایمان مقدسین د کار آسته.

جانور وحشی دوّم

^{۱۱} اوخته یگ جانور وحشی دیگه ره دیدم که از زمی بر موشه.

او رقم باره الی دو شاخ دشت و رقم ازدار توره موگفت. ^{۱۲} او

تمام اختیارات جانور وحشی اول ره د حضور شی د کار موبرد

و زمی و باشنده های شی ره وادار مُوكد كه جانورِ وَحشی اوّل
 ره پَرستش كُنه، اُمور ره كه زخمِ كُشِنْدِه شی جور شُدَد. ^{۱۳} او
 مُعجزه های بزرگ نِشو مِیْدَد، حتی دَ پِیشِ نَظَرِ مَرْدُمِ آتِش ره
 از آسمو دَ زمی بارند. ^{۱۴} او باشنده های رُوی زمی ره دَ وِسیلِه
 مُعجزه های گُمراه كد كه بَلْدِه ازو اِجازه دَدِه شُد تا دَ حُضُورِ
 جانورِ وَحشی اوّل نِشو بَدِیَه. او امی كار ره كده دَزوا كُفت كه
 یگ مُجَسِمِه جور كُنه، مُجَسِمِه امزُو جانورِ وَحشی ره كه دَ
 وِسیلِه شمشیر زخمی شُدَد، ولِه هنوز زنده بُود. ^{۱۵} دَ جانورِ
 دوّم اِجازه دَدِه شُد كه دَ مُجَسِمِه جانورِ وَحشی دَم بَدِیَه تا
 مُجَسِمِه امزُو جانورِ توره بُگیه و تمام كسای ره كه مُجَسِمِه
 جانورِ وَحشی اوّل ره پَرستش نَمُوكد، بُكُشه. ^{۱۶} امچنان او پگ
 ره وادار كد، ریزه و كُنه، دَوْلتمند و غَرِیب، غُلام و آزاد ره كه
 دَ بَلِه دِستِ راست یا دَ پِیشانِه ازوا نشان اِشته شُنه ^{۱۷} تا هیچ
 كس نَتَنه كه خَرِید و فروش كُنه، بَغیر از كسای كه نشان دَرِه،
 یعنی نام یا عَدَدِ نامِ امزُو جانورِ وَحشی ره دَرِه.

^{۱۸} دَ اِینجی حِكمت دَ كار آسته: هر كس كه دانایی-و-پِینایی
 دَرِه، عَدَدِ جانورِ وَحشی ره حِساب كُنه، چُون ای عَدَدِ یگ آدم
 آسته و عَدَدِ شی شَش صد و شصت و شَش آسته.

۱۲ بعد ازو ديدم که اونه، باره د بِلِه کوه صهيون ايسته

يه و قد ازو قتي يگ صد و چل و چار هزار نفر دِيگه ام بود که نام باره و نام آته شي د بِلِه پيشاني ازوا نوشته بود.

۲ اوخته ما يگ آواز ره از آسمو شنيديم که رقم آواز او هاي کلو و مثل آواز گرگردراغ قوي بود. امو آواز ره که شنيديم رقم

آوازي بود که بربطنوازا آواز بربط خو ره بر کنه. ۳ اونا د پيش روي تخت و د حضور چار موجود زنده و بزرها سرود نو

ميخاند و هيچ کس نتست امو سرود ره ياد بگيره، بغير از امزو يگ صد و چل و چار هزار نفر که از زمي بازخريد شدد.

۴ اميا کساي آسته که قد خاتونو يگجاي نشده، چون پاکدامو آسته. اميا هر جاي که باره بوره، از پشت شي موره. اميا از

مينکل انسان ها بحيث اولباري بلده خدا و باره بازخريد شد. ۵ د دان ازوا هيچ دروغ پيدا نشد، چراکه اونا بے عيب آسته.

سه ملايکه

۶ اوخته يگ ملايکه دِيگه ره ديدم که د مينکل آسمو پرواز موکد و خوشخبري آبدی ره قد خو دشت تا او ره بلده کساي

إعلان کُنه که دَ رُوی زمی زندگی مُونه، یعنی بِلده هر مِلّت و طایفه و زبو و قوم. ^۷ او دَ آوازِ بلند گُفت: ”از خُدا بترسید و او ره ستایش کُنید، چُون ساعت شی رسیده که او قضاوت کُنه. امو که آسمو و زمی و دریا و چشمه های او ره پیدا کده، او ره پرستش کُنید!“

^۸ دَ امزو غیت یگ ملایکه دیگه یعنی ملایکه دوّمی از پُشت ازو آمده گُفت: ”سقوط کد، بابل بزرگ سقوط کد! امو شار که پگ مِلّت ها ره وادار کد تا از شرابِ دیونه کُننده زناکاری ازو وُچی کُنه سقوط کد.“ ^۹ اوخته ملایکه سوّمی، از پُشت ازوا آمده دَ آوازِ بلند گُفت: ”هر کسی که جانورِ وحشی یا مُجسمه ازو ره پرستش کُنه یا نشان ازو ره دَ بله پیشانه یا دَ بله دِست خُو قبول کُنه، ^{۱۰} او ام از شرابِ غَضَبِ خُدا که خالص آسته و دَ پیلِه خشم-و-قارِ خُدا شیو شُده، وُچی مُونه. او قد آتش و گوگرد دَ حُضورِ ملایکه های مُقدّس و دَ حُضورِ باره عذابِ مُوشه ^{۱۱} و دُودِ عذابِ ازوا تا ابدالآباد باله موره.

کسای که جانورِ وحشی و مُجسمه ازو ره پرستش مُونه یا نشانِ نام ازو ره قبول مُونه، اونا شاو و روز آرامش ندره.“ ^{۱۲} دَ اینجی صبر-و-حوصله مُقدّسین دَ کار آسته که احکامِ خُدا

ره دَ جای میره و ایمان خُو ره دَ عیسیٰ نِگاه مونه.

^{۱۳} اوخته یگ آواز ره از آسمو شِنیدُم که گُفت: ”نوشته کُو: نیک دَ بختِ امزُو کسای که بعد ازی دَ راهِ مولا مومره.“ و روح مَوگیه: ”آرے، اونا از زحمتای خُو آرام موشه، چُون اعمالِ ازوا اونا ره دُمبال مونه.“

شروعِ کارِ دروگرا

^{۱۴} دَ امزُو غیت دیدُم که اونه، یگ اُوَر سفید پیدا شد و دَ بله ازو یگ کس رقمِ «باچه انسان» شِشتُد که یگ تاجِ طِلابی دَ سر خُو و یگ داسِ تیز دَ دستِ خُو دشت. ^{۱۵} اوخته یگ ملایکه دیگه از خانه خدا بُرو آمده دَ آوازِ بلند دَ امزُو کسی که دَ بله اُوَر شِشتُد، گُفت: ”داسِ خُو ره بُدَوَن و درو کُو، چُون فصلِ درو رسیده و حاصلِ زمی پخته شده.“ ^{۱۶} پس امو کسی که دَ بله اُوَر شِشتُد، داسِ خُو ره دَ بله زمی دَوَند و حاصلِ زمی درو شد. ^{۱۷} بعد ازو یگ ملایکه دیگه از خانه خدا که دَ عالمِ باله آسته، بُرو آمد و او ام یگ داسِ تیز دشت. ^{۱۸} دَ امزُو غیت یگ ملایکه دیگه از قربانگاه آمد که دَ بله آتشِ اختیار دشت و دَ آوازِ بلند دَ صاحبِ داسِ تیز گُفت:

”داس تیز خو ره بُدَوَن و خوشه های انگور ره از تاگِ زمی جَم کو، چراکه انگورای شی پُخته شُدِه.“^{۱۹} پس امو ملایکه داس خو ره دَ بِلِه زمی دَوَند و انگورای زمی ره جَم کده دَ چرخُشتِ کُتِه غَضَبِ خُدا اَنَدخت.^{۲۰} اونا دَ مَنِه چرخُشتی که بُرو از شار بُود، قد پای لَغِه شُد و خُون از چرخُشت جاری شُدِه تا بِلندی قِیضِه دانِ اَسپ دَ اندازِه شونزده صد دَوَرِه اِسْتَدِیم رِبی شُد.

هفت ملایکه و هفت بلا

۱۵ بعد از ویگِ علامتِ بزرگ و عجیبِ دیگه ره دَ عالمِ باله دیدم: هفت ملایکه بُود که هفت بلا دَشت که اونا بلا های آخری بُود، چُون قد امزوا غَضَبِ خُدا تَکْمِیل شُد.^۲ اوخته یگ چیز ره دیدم که رقمِ دریای شیشه که آتش خورده بَشِه، معلوم موشد و کسای که دَ بِلِه جانورِ وَحْشی و مُجَسِّمِه شی و دَ بِلِه عَدَدِ نامِ ازو پیروز شُدَد، دَ بَغْلِ دریای شیشه ایسته بُود و بَرَبطِ های خُدا دَ دِستای ازوا بُود.^۳ و اونا سُرودِ مُوسی خِدْمَتگارِ خُدا و سُرودِ باره ره میخاند و مَوگُفت:

”کارای تُو بزرگ و عجیب آسته،

آی خُداوند-خُدای قَادِرِ مُطَلَق!

راه های تُو عادِلانه و حق آسته،

آی پادشاهِ مِلَّتِ ها .

آی^۴ خُداوند، کی آسته که از تُو نترسه

و دَ نامِ تُو حمد-و-ثنا نَکُیه؟

چُون تنها تُو مُقَدَّس آستی

و تمامِ مِلَّتِ ها مییه

و دَ حُضُورِ تُو پَرستش مونه،

چراکه کارای عادِلانه تُو بَرَمَلا شُده .”

بعد ازی دیدم که مُقَدَّسَتَرین جای جایگاهِ صِنْدُوقِ شَهَادَتِ دَ
عالمِ باله واز شُد^۶ و از مُقَدَّسَتَرین جای، هفت ملایکه قد هفت
بلا بُرو آمد. ^۷ اوخته یکی امزو چار مَوْجُودِ زنده، دَ امزو هفت
ملایکه هفت پیلَه طِلائی دَد که پُر از غَضَبِ خُدای بُود که تا

أَبْدُالْأَبَادِ زِنْدَه يَه. ^١ مُقَدَّسْتَرِينِ جَايِ از دُودِ بُزْرُگِي-و-جَلَالِ خُدا
و از قُدْرَتِ اَزُو پُر شُد و هِيچِ كَسِ دَ مُقَدَّسْتَرِينِ جَايِ دَرآمَدَه
نَتَنِسْتِ تا غَيْتِيكَه هَفْتِ بَلَايِ امزُو هَفْتِ مَلَايِكَه تَكْمِيلِ شُد.

هفت پيله غَضَبِ خُدا

١٦ ^١ اوخته يگِ آوازِ بِلندِ رَه از مُقَدَّسْتَرِينِ جَايِ شَنِيدُم كَه دَ
امزُو هَفْتِ مَلَايِكَه مُوگَفْت: ” بوريد و امُو هَفْتِ پِيلَه غَضَبِ
خُدا رَه دَ بِلَه زَمِي شِيو كُنِيد. ” ^٢ پَسِ مَلَايِكَه اُولِي رَفْتَه پِيلَه
خُو رَه دَ بِلَه زَمِي شِيو كَد و دَانَه هَايِ بَدْرَنَگِ و دَرْدَنَاكِ دَ جَانِ
مَرْدُمَايِ بُر شُد كَه نِشَانِ جَانَوْرِ وَحْشِي رَه دَ جِسْمِ خُو دَشْتِ و
مُجَسْمَه اَزُو رَه پَرَسْتِشِ مُوَكَد. ^٣ بَعْدِ اَزُو مَلَايِكَه دَوَمِ پِيلَه خُو
رَه دَ دَرِيَا شِيو كَد و دَرِيَا رَقْمِ خُونِ مُرْدَه جَوْرِ شُد و تَمَامِ
زِنْدَه جَانَايِ كَه دَ دَرِيَا بُوَد، مُرْد. ^٤ بَعْدِ اَزُو مَلَايِكَه سَوَمِ پِيلَه خُو
رَه دَ دَرِيَا چَه هَا و چِشْمَه هَايِ آوِ شِيو كَد و اُونَا خُونِ جَوْرِ شُد.
^٥ اوخته از مَلَايِكَه كَه نِگَاهَوَانِ آوِ هَا اَسْتَه شَنِيدُم كَه مُوگَفْت:

”تُو عَادِلِ اَسْتِي، اَيِ قُدُوسِ كَه اَسْتِي و بُوَدِي،

چُونِ اَمِي رَقْمِ قِضَاوَتِ كَدِي؛

۶ ازی که اونا خونِ مُقَدَّسین و پیغمبرا ره ریختند،

تُو بَلَدِه ازوا خونِ دَدی تا وُچی کنه، چُون اونا سزوار شی
بُود.

۷ و شَنِیدُم که از قربانگاه جواب آمده گفت:

”آرے، آی خُداوند-خُدای قَادِرِ مُطَلَق،

قِضاوَتِ های تُو بَرحق و عَادِلانِه آسته.“

۸ بعد ازو ملایکه چارم پیلِه خُو ره دَ بِلِه آفتو شیو کد و دَ آفتو

قُدْرَتِ دَدِه شُد که مردُم ره قد آتِش خُو بُسوزنِه. ۹ مردُم از

شِدَّتِ گرمی سوخت و دَ نامِ خُدای که دَ بِلِه امزی بلا ها قدرت

دَرِه، کُفرگویی کد و اونا توبه نَکد و خُدا ره سِتایش نَکد.

۱۰ بعد ازو ملایکه پنجم پیلِه خُو ره دَ بِلِه تَخْتِ جانورِ وَحْشی

شیو کد و پادشاهی ازو دَ تریکی غَرَق شُد. مردُما از دَرْد-و-

رَنجِ زِبونای خُو ره میخَیید ۱۱ و بخاطرِ دَرْدِ ها و دانه های خُو دَ

خُدای آسمو کُفر مُوگفت و از کارای خُو توبه نَمو کد.

۱۲ بعد ازو ملایکه ششم پیلِه خُو ره دَ بِلِه دربای کُنه فَرَات

شیو کد و آو ازو خُشک شُد تا راه بلده پادشایونِ مشرقِ آماده
 شنه. ^{۱۳} اوخته دیدم که از دان اژدار و از دان جانورِ وحشی و
 از دان پیغمبرِ دروغی سه ارواحِ ناپاک رقمِ قوقری بُرو مییه.
^{۱۴} اونا ارواحِ جنیاتِ آسته که معجزه ها نشو میدیه و دَ پیش
 پادشایونِ تمامِ دُنیا موره تا اونا ره بلده جنگِ روزِ بزرگِ خدای
 قادرِ مُطلقِ جَم کُنه. ^{۱۵} - "اینه، ما رقمِ دُز مییم! نیک دَ بختِ
 کسی که بیدار مومنه و کالا دَ جان خُو دَره؛ نشنه که او لُچ
 راه بوره و مردُم شرمگاهِ ازو ره بنگره. " ^{۱۶} پس امو سه
 ارواحِ ناپاک، پادشایو ره دَ یگ جای که دَ زبونِ عبرانی «هار
 مگیدون» مَوگیه، جَم کد.

^{۱۷} بعد ازو ملایکه هفتم پیله خُو ره دَ هوا شیو کد و یگ آواز
 بلند از مُقدَّسترین جای، از تخت بُر شده گُفت: " خلاص
 شُد. " ^{۱۸} اوخته آتیشک ها، آواز ها و گرگرداغ ها پیدا شُد و
 یگ زلزله قوی رُخ دَد، رقمیکه از پیدایشِ انسان دَ روی زمی
 امی رقمِ زلزله قوی و شدید واقع نشُد. ^{۱۹} شارِ بزرگ دَ سه
 حصّه تقسیم شُد و شارایِ مِلت ها بیرو شُد. خُدا بابلِ بزرگ ره
 یاد کد و جامِ شرابِ غَضَبِ خُو ره دَزُو دَد. ^{۲۰} و تمامِ جزیره ها
 گم شُد و کوه ها پیدا نشُد. ^{۲۱} از آسمو زاله های کُنه دَ اندازه

شش سیر دَ بِلَه مردُم بارید و مردُم بخاطرِ امزی زاله ها دَ خُدا
کُفر مُوگُفت، چراکه امی بلا کلو سخت بُود.

فاحِشَه کُتَه

۱۷ اُوخته امزُو هفت ملایکَه که هفت پیلَه دَشت، یگ
شی اَمده دَز مه گُفت: ”بیه که جزای امزُو فاحِشَه کُتَه ره که
دَ بِلَه آو های کلو شِشته، دَز تُو نِشو بدیم. ^۲ پادشایون دُنیا قد
ازُو زنا کد و باشنده های رُوی زمی از شرابِ زنا ی ازُو نِشه
شُد. “ ^۳ پس اُمُو ملایکه مَره دَ روح دَ یگ بیابو بُرد و دَ اُونجی
یگ خاتُو ره دیدُم که دَ بِلَه جانورِ وَحشی سُرَخ رنگ سوار شُد
که جِسْمِ جانورِ پُر از نام های کُفرآمیز بُود و هفت سر و ده
شاخ دَشت. ^۴ اُمُو خاتُو کالای اَرغوانی و سُرَخ رنگ دَ جان خُو
دَشت و قد طِلا و دانه های قِیمتی و مُرواری ها مُزین شُد. او
دَ دِست خُو یگ پیلَه طِلائی دَشت که پُر از بدکاری و نِجاستِ
زنا ی شی بُود. ^۵ دَ بِلَه پیشانه ازُو اینی نام نِوشته بُود که یگ
راز اَسته: «بابلِ بزرگ، اَبَه فاحِشَه ها و نِجاستِ زمی.» ^۶ و
ما دیدُم که اُمُو خاتُو از خُونِ مُقَدَّسین و از خُونِ شاهِدا ی
عیسی نِشه بُود و ما از دیدونِ ازُو بے اندازه حیر و شُدُم. ^۷ لیکن

اُمُو ملايکه دَز مه گُفت: ”چرا حَيرو شُدے؟ ما رازِ خاتُو و رازِ
 امزُو جانورِ وَحشى ره که هفت سر و ده شاخ دَره و خاتُو ره دَ
 بَله خُو مُوبره دَز تُو بَيان مُوئم. ^۸ اُمُو جانورِ وَحشى ره که
 دِیدی، يگ زمان بُود، مگم آلی نَبییه؛ اُو دَ زودی از چاهِ بے آخِر
 بُر مُوشه و سُون نابودی خُو مورِه. باشنده های رُوی زمی که
 نام های شی از شُرُوعِ پیدایشِ عالم دَ کتابِ حَياتِ نَوِشته
 نَشُدِه، از دِیدونِ امزی جانورِ وَحشى حَيرو مُوشه، چراکه اُو
 يگ زمان بُود، و آلی نَبییه ولے دَ آينده مَبییه.

^۹ دَ اِينجی ذِهنی دَ کار آسته که حِکمت دَشته بَشه: اُمُو هفت
 سر، هفت تِپه آسته که خاتُو دَ بَله شی شِشته. اونا امچنان
 هفت پادشاه آسته ^{۱۰} که پنج ازوا سَقُوط کده؛ يگ شی آسته و
 دِیگه شی هنوز نَمده و غَیْتیکه بَبییه، اُو بايد بَلده يگ مُدَتِ کم
 بُمنه. ^{۱۱} اُمُو جانورِ وَحشى که يگ زمان بُود و آلی نَبییه، اُو
 پادشاهِ هَشْتُم آسته و دَ امزُو هفت تَعَلُق دَره و سُون نابودی خُو
 مورِه. ^{۱۲} و اُمُو ده شاخ ره که دِیدی، اونا ده پادشاه آسته که
 هنوز دَ پادشاهی نَرَسیده، لِيکِن بَلده ازوا اِختیار دده مُوشه که
 مُدَتِ يگ ساعت قد جانورِ وَحشى قتی پادشاهی کُنه. ^{۱۳} اميا
 يگ مقصد دَره و قُدرت و اِختیار خُو ره دَ جانورِ وَحشى

میدیه. ^{۱۴} اونا دَ ضِدِ باره جنگ مُونه، لیکن باره دَ بِلَه ازوا پیروز مُوشه، چراکه او رَب-الارباب و شاه شاهان آسته و کسای که قد ازو قتی آسته کوی شُده ها و اِنْتِخاب شُده ها و وفادار آسته.

^{۱۵} بعد ازو ملایکه دَز مه گُفت: "امو آو ها ره که دیدی، جای ره که فاحشه شِشته، اونا قوم ها، جماعت ها، مِلّت ها و زبونا آسته. ^{۱۶} و امو دَه شاخ و جانورِ وَحْشی ره که دیدی، اونا از فاحشه بدبُر مُوشه و او ره بیرو کده لُچ-و-لَق ایله مُونه؛ اونا گوشتِ ازو ره مُوخوره و او ره دَ آتِش مُوسوزنه. ^{۱۷} چُون خُدا ای ره دَ دِل های ازوا قرار دده که مقصدِ ازو ره پوره کُنه و اِتفاق کده پادشاهی خُو ره دَ جانورِ وَحْشی تسلیم کُنه تا کلامِ خُدا پوره شُنه. ^{۱۸} و امو خاتو ره که دیدی، او شارِ بزرگ آسته که دَ بِلَه پادشایونِ زمی حُکمرانی مُونه."

سَقوْطِ شارِ بابل

^{۱۸} بعد ازو یگ ملایکه دیگه ره دیدم که از آسمو تاه مییه. او قُدرت-و-اِختیارِ کَلو دشت و زمی از شِکوه-و-جلال

شی رو شو شد. ^۲ او د آوازِ بلند چيغ زده گُفت:

”سقوط کد، بابل بزرگ سقوط کد!

او جای بود-و-باش جنیات جور شده،

پناهگاه هر روح ناپاک

و پناهگاه هر مرغک ناپاک و نفرت انگیز.

^۳ چون پگِ ملت ها از شرابِ دیونه کُننده زناکاری ازو

وچی کده

و پادشایونِ دُنیا قد ازو زنا کده

و تجارای دُنیا از عیاشی کلونِ ازو دولتَمند شده. ”

^۴ اوخته یگ آوازِ دیگه ره از آسمو شنیدم که موگفت: ”آی

قوم مه، از منه ازو بر شنید، نشنه که د گناه های ازو شریک

شنید و بلاهای شی د بله از شمو بییه، ^۵ چراکه گناه های ازو تا

آسمو رسیده و خدا شرارت های شی ره د یاد خو آورده.

^۶ چیزی ره که او دده، بلده شی پس بدید و مطابقِ اعمالِ ازو

دُوچند شی ره دَزُو پس بَدید. دَ جامی که او گت کده، دُو برابر
 بلده شی گت کُنید. ^۷ دَ اندازه که او خود خُو ره شان-و-شوکت
 دَد و عیاشی کد، دَ امزُو اندازه او ره عذاب و غَم بَدید، چراکه
 دَ دِل خُو مُوگیه: 'ما مِثِلِ مَلِکِه شِشْتَم و بیوه نِیْم و هرگز غَم
 نَمینگرم.' ^۸ پس بلاهای ازُو دَ یگ روز دَ بله ازُو مییه، یعنی
 مرگ و ماتم و قحطی؛ و او دَ آتِش مُوسوزه، چُون خُداوند-
 خُدا که او ره قضاوت مُونه، قُدرتمند آسته.

^۹ پادشایونِ زمی که قد شی زنا کده و قد ازُو دَ عیاشی زندگی
 کده، وختی دُو دِ سوختونِ ازُو ره بنگره، دَ حالِ ازُو چخرا و
 ماتم مُونه. ^{۱۰} اونا از ترسِ عذابِ ازُو دُور ایسته شده، مُوگیه:

'وای، وای، ای شارِ بزرگ! ای بابل، ای شارِ زورتو،

که دَ یگ ساعت جزای تو دَ بله تو آمد!

^{۱۱} تجارای دُنیا بلده ازُو چخرا و ماتم مُونه، چراکه دیگه هیچ
 کس مال-و-اسبابِ ازوا ره نمیخَره، ^{۱۲} نه طلا و نُقره و سنگای
 قِیمتی و مُرواری های ازوا ره؛ نه کتان نرم و رختِ ارغوانی و
 ابریشم و رختِ سُرخ رنگِ ازوا ره؛ نه هر رقم چپو های

خوشبوی و رقم رقم چیزای صَدَفی و هر رقم چیزای چیو

قِیمَتی، برنجی، آینی و سنگِ مَرَمَری ازوا ره؛ ^{۱۳} نَه دارچینی و
مَسَالِه دیگ و عَطْر ها و مَر و کُنْدَرِ ازوا ره؛ نَه شراب و

روغونِ زَبْتون و بَهترین آرد و گنْدُمِ ازوا ره؛ نَه گاو و گوسپو و
اَسپ ها و گاڈی های ازوا ره و نَه جِسْم ها و جان های اِنسان
ها ره. ^{۱۴} اونا دَزُو مُوگیه: 'اُمُو میوه که جان تُو دَ آرزوی شی

بُود، از پیش تُو رفت و تمامِ شان و شوکَت تُو از بَین رفت و
اونا دیگه هرگز پَیدا نَمُوشه. ^{۱۵} 'تُجارای امزی چیزا که امزُو

شار دَوْلَتَمَند شُدِه، از ترسِ عذابِ ازُو دُور ایسته مُوشه و

چخرا و ماتم کده ^{۱۶} 'مُوگیه: 'وای، وای! ای شارِ بَزْرگ که

کالای کتانِ نَرَم و رَخْتِ اَرغوانی و سُرَخ رَنگ دَ جان تُو بُود و

قَد طِلا و دانه های قِیمَتی و مُرواری ها مُزَین بُودی! ^{۱۷} دَ یگ

ساعت امیقَس دارایی کلوی تُو از بَین رفت!

و تمامِ کِشتی وانا و مُسافرِای کِشتی، خِدْمَتگارانِ کِشتی و

پگ کسای که کار-و-بار شی دَ دریا بُود، دُور ایسته شُد ^{۱۸} و

غَیْبَتیکه دُودِ سوختونِ ازُو ره دید، اونا فریاد کده کُفت: 'کُدَم

شار رقمِ امزی شارِ بَزْرگ اَلی بُوده؟' ^{۱۹} و اونا خاک دَ سر خُو

اَندخته چخرا و ماتم کد و چیغ زده کُفت: 'وای، وای دَ حال

شارِ بزرگ که د اُونجی تمام کسای که د دریا کِشتی دشت، از دارایی شی دولتَمند شد! او د یگ ساعت بیرو شد! ^{۲۰} ای آسمو، بلده نابودی ازو خوشی کو! ای مُقدَّسین و رسولا و پیغمبرا خوشی کنید! چراکه خدا د حق شمو د ضدِ ازو قضاوت کد.

^{۲۱} اوخته یگ ملایکه قُدرتمند، یگ سنگ ره که رقمِ سنگِ آسیا الی کته بُود گِرِفته د دریا پورته کد و گُفت: ”امیطور قد شدت شارِ بزرگِ بابل سرنگون موشه و دیگه هرگز پیدا نموشه. ^{۲۲} آوازِ بربطنوازا و بیتِ خانا و توله چی ها و شیپورنوازا دیگه هرگز دز تو شنیده نموشه و هیچ صنعتگر از هیچ کسب دیگه هرگز دز تو پیدا نموشه. آوازِ سنگِ آسیا دیگه هرگز دز تو شنیده نموشه. ^{۲۳} روشنی چراغِ دیگه هرگز دز تو روشنی نَمیدیه و آوازِ بیری و دامادِ دیگه هرگز دز تو شنیده نموشه، چراکه تُجارای تو د بله مردمای دُنیا باداری کد و د وسیله جادوگری تو تمامِ ملت ها گمراه شد ^{۲۴} و دز تو خون پیغمبرا و مُقدَّسین و تمام کسای که د روی زمی د قتل رسید، پیدا شد.“

۱۹ بعد ازی چیزایگ آوازِ بلند ره شنیدم که رقمِ آوازِ

جمعیتِ کُنه آلی دَ عالمِ باله موگفت:

”حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

نجات و جلال و قدرت از خُدای مو آسته،

۲ چراکه قضاوتِ ازو دُرست و عادلانه یه.

أو دَ بِلِه فاحشه کُنه قضاوتِ کد،

که دُنیا ره قد زناکاری خُو فاسد کده.

أو انتقامِ خونِ خدمتگرای خُو ره ازو گرفت.

۳ اونا بسمِ گُفت:

”حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

دُودِ شارِ بابلِ تا ابدُالاباد باله موره.

۴ اوخته اُمُو بیست و چار بزرگ و چار مَوْجُودِ زنده رُوی دَ
خاک اُفتده خُدا ره که دَ بِلَه تَخْت شِشْتُد، سَجده کد و گُفت:
”آمین، حمد-و-ثنا دَ خُداوند!“

۵ بعد ازو از تَخْت یگ آواز بُر شد که مُوگُفت:

”خُدا ی مو ره حمد-و-ثنا بُگید،

آی تمامِ خِدْمَتگَرای ازو،

آی تمامِ کسای که ازو ترس دَرید،

چی ریزه و چی کُنه.“

۶ دَ امز و غیت یگ چیز ره شَنِیدُم که رَقَمِ آوازِ جَمعیّتِ کُنه بُود،
رَقَمِ آوازِ آو های کَلو و رَقَمِ آوازِ گُرگُردراغ های قَوی که
مُوگُفت:

”حمد-و-ثنا دَ خُداوند!“

خُداوند-خُدا ی مو،

اُمُو قَادِرٍ مُطَلَقٍ پادشاهی مَوکُنه.

بیبید که شادی و خوشحالی کنی^۷

و اُو ره بزرگی-و-جلال بدی!

چون زمانِ توی باره رسیده

و بیری شی خود ره آماده کده؛

دَزُو اِجازه دده شُدِه^۸

تا کتانِ نَرَم و روشو و پاک بپوشه.

مقصدِ کتانِ نَرَم اعمالِ نیکِ مُقَدَّسینِ آسته.

اُوخته ملایکه دَز مه گُفت: ”نوشته کو: نیک دَ بَخْتِ کسای

که دَ مهمانی توی باره دعوت شُدِه!“ اُو امچنان دَز مه گُفت:

”اینمیا کلامِ حقیقی خُدا آسته.“^۹ و ما دَ پیشِ پای شی

اُفتَدُم تا اُو ره سَجده کُنم، لیکن اُو دَز مه گُفت: ”ای کار ره

نَکو! ما قد ازتو و قد برارون تو که دَ باره عیسی مسیح

شاهدی میدیه، همکار آسْتُم. تنها خُدا ره سَجده کو! چُون

شاهدی عیسیٰ روحِ نَبُوتِ آسته.

^{۱۱} اوخته دیدم که آسمو واز شد و د اونجی یگ اسپ سفید بود که نام سوار شی «آمین» و «حق» بود؛ او قد عدالت قضاوت مونه و جنگ موکونه. ^{۱۲} چیمای شی رقمِ آنگه آتش بود و د بله سر شی تاج های کلو؛ یگ نام دزو نوشته بود که هیچ کس نموفامه بغیر از خود شی. ^{۱۳} او یگ چپن د جان خو دشت که د خون غوئه شدد و نام ازو «کلامِ خدا» گفته موشد. ^{۱۴} لشکر های آسمانی که د بله اسپ های سفید سوار بود و کالاهای کتان سفید و پاک د جان خو دشت، از پشت ازو مورفت. ^{۱۵} از دان ازو شمشیر تیز بر موشه تا قد ازو ملت ها ره بزنه. او قد سوئه آینی د بله ازوا حکمرانی مونه و چرخشت شراب غصب خدای قادر مطلق ره قد پای خو لغه مونه. ^{۱۶} د چپن و ران شی اینی نام نوشته یه: «شاه شاهان و رب-الارباب.»

^{۱۷} اوخته دیدم که یگ ملایکه د آفتو ایسته بود و د تمام مرغکوی که د مینکل آسمو پر میزنه، د آواز بلند چیغ زده گفت: ”بیید، بلده مهمانی کته خدا جم شنید ^{۱۸} تا گوشت پادشایو، گوشت قومندانان، گوشت قدرتمندان، گوشت اسپ ها و سوارای ازوا و گوشت پگ مردما ره بخورید، از آزاد و غلام

و کټه و ریزه ره.

۱۹ بعد ازو دیدم که جانورِ وحشی و پادشایونِ زمی قد لشکر
های خو جم شد تا قد امزو اسپ-سوار و لشکر شی جنگ
کنه. ۲۰ و جانورِ وحشی گرفتار شد و قد ازو قتی پیغمبر
دروغی که دَ حُضُورِ ازو مُعجزه ها نشو میدد، ام گرفتار شد.
پیغمبرِ دروغی دَ وسیله امزو مُعجزه ها کسای ره گمراه کد
که نشانِ جانورِ وحشی ره دَ جسم خو قبول کد و مُجَسِمِه ازو
ره پرستش مُوکد. اونا هر دوی شی زنده دَ دریاچه آتش که قد
گوگرد سوخته ربی بود، اندخته شد. ۲۱ باقی منده ازوا قد
شمشیری که از دانِ اسپ-سوار بُر مُوشد، کشته شد و تمام
مُرغکو خود ره از گوشتِ ازوا سیر کد.

هزار سال

۲۰ بعد ازو یگ ملایکه ره دیدم که از آسمو تاه مییه و
کلی چاه بے آخر دَ پیش شی آسته و یگ زنجیرِ کټه دَ دست خو
دره. ۲ او امو اژدار یعنی امو مارِ قدیمی ره که ابلیس یا شیطو
آسته، دستگیر کد و او ره بلده یگ هزار سال بندی کد. ۳ او

ره دَ چاهِ بے آخرِ پورته کد و درگه ره دَ رُوی شی بسته کده
مُهر-و-لاک کد تا او دِیگه نَننه مِلَّت ها ره گُمراه کُنه تا اُمُو
یگ هزار سال دَ آخرِ بَرسه. بعد ازو بَلدِه یگ وختِ کم او باید
ایله شُنه.

^۴ اوخته تَخْت ها ره دِیدم و کسای که دَ بِلِه ازوا شِشتُد، دَزوا
اِختیارِ قضاوت کدو دَدِه شُد. امچنان جان های کسای ره دِیدم
که بخاطرِ شاهِدی عیسیٰ و بخاطرِ کلامِ خُدا سر شی بُریده
شُدُد. اونا جانورِ وَحشی و یا مُجَسِمِه شی ره پَرستِش نَکُد و
نشانِ ازو ره دَ پِيشانه ها و یا دَ دِستای خُو قَبول نَکُد. اونا
دُوباره زنده شُد و هزار سال قد مسیح حُکمرانی کد. ^۵ لیکن
باقی مُرده ها تا آخرِ امزُو یگ هزار سال دُوباره زنده نَشُد. ای
«دُوباره زنده شُدون» اوّل آسته. ^۶ نیک بَخْت و مُقَدَّس آسته
کسی که دَ «دُوباره زنده شُدون» اوّل حِصّه دَرِه. مَرگِ دوّم دَ
بِلِه ازوا قُدرت نَدَرِه، بَلکه اونا از طرفِ خُدا و مسیح پِیشوايو
مُوشه و هزار سال قد ازو حُکمرانی مُونه.

محکوم شُدونِ شَیطو

^۷ وختیکه اُمُو هزار سال تکمیل شُد، شَیطو از بَندی گری خُو

آزاد موشه ^۸ و بُرو ميبه که مِلَّتْ ها ره دَ چار گوشه زمی، یعنی جُوج و ماجُوج ره گُمراه کُنه تا اُونَا ره بَلدِه جنگ کدو جَم کُنه که تَعْدَادِ ازوا رِقْمِ رِيگِ دريا اَلِي کَلو اَسْتِه. ^۹ اُونَا دَ پِراخي زمی دَ حَرکَت شُد و اَرْدُوگَاهِ مُقَدَّسِيْن و شَارِ دُوسْت-دَشْتَنِي ره مَحاصِرِه کد، لِيکِن از اَسْمو اَتِش باريِد و اُونَا ره قُورْت کد. ^{۱۰} و اِبْلِيس که اُونَا ره گُمراه کُد، دَ درياچه اَتِش و گوگرد اَندخته شُد، دَ جايي که جانورِ وَحْشِي و پِيغمبرِ دروغِي اَندخته شُد. اُونَا شاو و روز تا اَبَد عذاب موشه.

قضاوتِ مُرده ها

^{۱۱} اوخته يگ تَخْتِ کُتِه سفيد و اُمورِه که دَ بَلِه شِي شِشْتُد دِيْدِم. اَسْمو و زمی از حُضُورِ ازو دُوتا کد و بَلدِه ازوا هيچ جاي پيدا نَشُد. ^{۱۲} و مُرده ها ره ريزه و کُتِه شِي ره دِيْدِم که دَ پيشِ تَخْتِ ايسْتِه بُوْد و کِتَابا واز شُد. يگ کِتَابِ دِيگِه اَم واز شُد که اُو کِتَابِ حَيَاتِ بُوْد و مُرده ها دَ مُطابِقِ اَعْمالِ خُو که دَ کِتَابا نُوشتِه بُوْد، قضاوتِ شُد. ^{۱۳} و دريا مُرده هاي ره که دَ مَنِه شِي بُوْد پَس دَد؛ و مَرگ و عَالَمِ مُرده ها اَم مُرده هاي ره که دَ مَنِه ازوا بُوْد پَس دَد و هر کس دَ مُطابِقِ اَعْمالِي که اَنجام دَدِه بُوْد، قضاوتِ شُد. ^{۱۴} بعد ازو مَرگ و عَالَمِ مُرده ها دَ

درباچه آتش آندخته شُد. درباچه آتش مرگِ دوّم آسته. ^{۱۵} و هر
کسی که نام شی د کتاب حیات نوشته نشده بود، او د درباچه
آتش آندخته شُد.

اورشليم نو

۲۱ بعد از ویگ آسمون نو و یگ زمين نو دیدم، چون
آسمون اوّل و زمين اوّل از بین رفت و دریا دیگه وجود نداشت.
^۲ اوخته شارِ مقدّس، یعنی اورشليم نو ره دیدم که از طرفِ خدا
از آسمو تاه مییه، آماده شده رقمِ یگ بیری که بلده شوی خو
جور شده. ^۳ و یگ آوازِ بلند ره از تخت شنیدم که موگفت:

”اینه، جایگاهِ خدا د مینکلِ انسان ها آسته

و او قد ازوا بود-و-باش مونه.

اونا قومِ ازو موشه

و خدا خود شی قد ازوا موبشه

و خدای ازوا موشه.

^۴ او هر آویدده ره از چیمای ازوا پاک مونه.

و مرگ دیگه نیسته

و ماتم و ناله و درد و جود نمیدشته بشه،

چراکه چیزای اول از بین رفت.

^۵ اوخته امو که د بِلِه تَخْت شِشْتُد، گُفت: ”اینه، تمام چیزا ره

از نو جور مُونم.“ و بسم گُفت: ”نوشته کو، چراکه امی توره

ها قابلِ اِعْتِمَاد و حَقِیْقَت اَسْتِه.“ ^۶ بسم دَز مه گُفت: ”تکْمیل

شُد! ما «اَلِف و یا» و «شُرُوع و خْتَم» اَسْتَم. هر کسی که

تُشنه یه، ما از چشْمِه اَب حِیَات مُفْت-و-رایگان دَز شی

میدیم. ^۷ و هر کسی که پیروز شُنه، وارثِ پگِ امزی چیزا

مُوشه و ما خُدای ازو موبَشُم و او فرزند مه. ^۸ لیکن ترسوها،

بے ایمانا، فاسِدا، آدم کُشا، زناکارا، جادوگرا، بُت پرستا و تمام

دروغگویا، جای شی دَ دریاچه اَسْتِه که قد آتِش و گوگرد

سوخته رِبی یه که مرگِ دوّم اَسْتِه.“

^۹ بعد ازو یکی امزو هفت ملایکه که هفت پیلِه پُر از بلای

آخِری دشت، اَمده دَز مه گُفت: ”بیه که ما بیری ره دَز تو

نِشَو بَدِيْم، خاتُونِ باره ره. ^{۱۰} " اوخته او مَره دَ روح دَ يگ کوه
 کته و قِيل بُرد و شارِ مُقَدَّسِ اورشليم ره دَ ز مه نِشو دَد که از
 آسمو از طرفِ خُدا تاه ميمد. ^{۱۱} او شار پُر از جلالِ خُدا بُوَد و
 روشنی شی رقمِ سنگِ قِيْمَتِي، يعنی مثلِ يِشم بُوَد و شَفاف
 مِثلِ بَلور. ^{۱۲} او يگ ديوالِ کته و قِيل و دوازده درگه دَشت که
 دَ درگه های شی دوازده ملايکه بُوَد و دَ بِلَه درگه ها نام های
 دوازده طایفه بنی اسرائیل نقش شُدَد: ^{۱۳} او سِه درگه سُون
 شَرَق دَشت، سِه درگه سُون شمال، سِه درگه سُون جَنُوب و سِه
 درگه سُون غَرَب. ^{۱۴} ديوالِ شار دوازده پای-سنگ دَشت که دَ
 بِلَه ازوا نام های دوازده رَسُولِ باره نقش شُدَد.

^{۱۵} امو ملايکه که قد از مه توره مُوگفت، يگ سيخِ اندازه گيري
 طَلّايی دَشت تا شار و درگه های شی و ديوالای شی ره اندازه
 بگيره. ^{۱۶} شار دَ شکلِ چارکُنجی بُوَد و دِرازی شی دَ اندازه بَر
 شی بُوَد. امو ملايکه شار ره قد امزو سيخِ اندازه گيرت که
 دِرازی ازو دوازده هزار تير پورتو بُوَد و دِرازی و بَر و بلندی
 شی يگ برابر بُوَد. ^{۱۷} او ديوال شی ره ام اندازه گيرت که يگ
 صد و چل و چار توغی بُوَد، مُطابقِ اندازه گيري انسان که
 ملايکه ازو کار ميگيرت. ^{۱۸} ديوال شی از يِشم جور شُدَد و

خودِ شار از طِلّایِ خالصِ جور شُدَد که رقمِ شیشه پاک بُود.
 ۱۹ پای سنگ های دیوالِ شار قد هر رقم سنگ های قِیمتی
 مُزین شُدَد: پای سنگِ اوّل یَشَم بُود، دوّمی یا قُوتِ نیلی،
 سوّمی عقیقِ آوی، چارمی زَمَرَد، ۲۰ پنجمی عقیقِ سُرخ،
 ششمی عقیقِ جگری، هفتمی زَبَرَجَدِ زَرَد، هشتمی عقیقِ
 آسمانی، نهمی یا قُوتِ زَرَد، دهمی عقیقِ سوز، یازدهمی
 فیروزه و دوازدهمی لعلِ کَبُود. ۲۱ اُمُو دوازده درگه، دوازده
 مُرواری بُود، هر درگه از یگ مُرواری جور شُدَد. سَرَکِ کِنه
 شار از طِلّایِ خالصِ بُود، پاک رقمِ شیشه.

۲۲ ما هیچ خانِه خُدا دَ امزُو شار ندیدُم، چراکه خُداوند-خُدا
 قادرِ مُطلق و باره، عبادتگاهِ ازُو آسته. ۲۳ و شار دَ آفتو و
 ماهتو ضرُورتِ ندره که دَ بِلَه شی روشنیی کُنه، چراکه جلالِ
 خُدا او ره روشو مونه و باره چراغِ ازُو آسته. ۲۴ مِلّت ها دَ
 روشنی ازُو راه موره و پادشایونِ زمی شان-و-شوکت خُو ره دَ
 منِه ازُو میره. ۲۵ درگه های شی دَ غَیتِ روز بسته نَمُوشه،
 چراکه شاو دَ اُونجی و جُود نَمیدَشته بَشه. ۲۶ مردُم شان-و-
 شوکت و ثُرُوتِ مِلّت ها ره دَ منِه ازُو میره. ۲۷ و هیچ چیز
 ناپاک دَ منِه ازُو داخلِ نَمُوشه و نه ام کسی که کارای زِشت ره

انجام بیدیه یا فریبکاری کُنه، بلکه تنها کسای که نام های
ازوا دَ کِتَابِ حَیَاتِ باره نُوشتَه شُدَه، داخِل مَوْشَه.

دریای آبِ حَیَات

۲۲^۱ اوخته اُمُو ملایکه دریای آبِ حَیَاتِ رَه دَز مَه نِشُو دَد

که رَقْمِ بِلُورِ اَلّی شَفَافِ بُوَد و از تَخْتِ خُدا و باره جَاری مَوْشُد

^۲ و از مینکلِ سَرَکِ کِئَه شار تیر مَوْشُد. دَ هَر دُو بَغْلِ دَرِیَا

دِرَخْتِ حَیَاتِ بُوَد که دوازده دفعه میوه میگیرفت یعنی دَ هَر مَهِ

میوه خُو رَه مِیَدَد و بِلگای امزُو دِرَخْتِ بِلدِه شَفَای مِلَّتِ هَا

بُوَد. ^۳ دَ اُونجی دِیگَه هِیچ لَعْنَتِ و جُودِ نَمِیَدَشْتَه بَشَه. تَخْتِ

خُدا و باره دَ مَنَه شار مَوْبَشَه و خِدْمَتگَرایِ خُدا اُو رَه عِبَادَتِ

مُونَه. ^۴ اُونَا چَهرَه اَزُو رَه مِیَنگَرَه و نَامِ شِی دَ پِیْشَانَه اَزُوا

مَوْبَشَه. ^۵ دَ اُونجی دِیگَه شَاوِ نَمُوشَه و اُونَا دَ رُوشَنِیِ چِراغِ و

رُوشَنِیِ آفَتُو ضُرُورَتِ نَمِیَدَشْتَه بَشَه، چُون خُداوند-خُدا بِلدِه

ازوا رُوشَنِیِ مِیَدِیَه و اُونَا تَا اَبَدًا لَبَادِ حُکْمَرَانِیِ مُونَه.

^۶ و ملایکه دَز مَه کُفَت: ”اُمی توره هَا قَابِلِ اِعْتِمَادِ و حَقِیْقَتِ

اَسْتَه. خُداوند-خُدا اُرُواحِ پِیغَمْبَرَا، مَلایکَه خُو رَه رِیِ کَدَه تَا

چیزای ره که د زودی باید واقع شنه د خدمتگاری خو نشو
بدیه. ”

^۷ عیسیٰ مَوگِیَه: ”اینه، ما د زودی مییم! نیک د بخت کسی
که توره های پیشگویی امزی کتاب ره د دل خو نگاه کنه. ”

^۸ ما یوختا کسی آستم که امی چیزا ره شنیدم و دیدم. و
غیتیکه شنیدم و دیدم، د پایای امزو ملایکه که امی چیزا ره
دز مه نشو دد، اُفتدم تا او ره سجده کنم. ^۹ لیکن او دز مه
گفت: ”ای کار ره نکو. ما قد ازتو و قد برارون تو پیغمبرا و
قد کسای که توره های امزی کتاب ره نگاه مونه، همخدمت
آستم. تنها خدا ره سجده کو!“ ^{۱۰} بعد ازو دز مه گفت: ”توره
های پیشگویی امزی کتاب ره مهر-و-لاک نکو، چراکه وخت
نزدیک آسته. ^{۱۱} کسی که بدکار آسته، بیل که د بدکاری خو
ادامه بدیه و کسی که فاسد آسته، بیل که د فساد خو ادامه
بدیه و کسی که عادل آسته، بیل که د عدالت خو ادامه بدیه و
کسی که مقدس آسته، بیل که خود ره مقدس نگاه کنه. ”

^{۱۲} عیسیٰ مَوگِیَه: ”اینه، ما د زودی مییم! اجر مه قد ازمه
قتی آسته تا د هر کس مطابق اعمال شی بدیم. ^{۱۳} ما «آلف و

یا «آستُم، «اوّل و آخِر» و «شُروع و خَتَم.»^{۱۴} نیک دَ بَخْتِ
 کسای که چَپَنای خُو ره موشویه تا دَ درختِ حیاتِ حق دَشته
 بَشه و بَتنه از درگه دَ شارِ داخِل شُنه.^{۱۵} دَ بُرونِ شارِ سَگا،
 جادُوگرا، زِناکارا، آدمکُشا، بُتِ پَرستا و تمامِ کسای آسته که
 دروغ ره خوش دَره و دروغ مَوگیه.^{۱۶} ما عیسی، ملایکه خُو
 ره رِبی کُدُم تا دَز شُمو دَ باره امزی چِیزا دَ جماعتِ های
 ایماندارا شاهِدی بَدیه. ما ریشه و نسلِ داوود و سِتاره روشن
 صُبح آستُم.”

^{۱۷} روح و بیری مَوگیه: ”بیه.”

و هر کسی که میشنوه، بُگیه: ”بیه.”

و هر کسی که تُشنه یه، بییه

و هر کسی که دِل شی آسته، از آبِ حیاتِ مُفت-و-رایگان
 بَگیره.

^{۱۸} ما یوحنا تمامِ کسای ره که توره های پیشگویی امزی کِتاب
 ره میشنوه خبردار مُونم: اگه کُدُم کس دَ امزیا کُدُم چِیزِ اضافه
 کنه، خُدا بلاهای ره که دَ امزی کِتابِ نوشته شده، دَ بِلِه ازو

۱۹. و اگه کُدم کس از توره های پیشگویی امزی
کتاب کُدم چیز کم کنه، خُدا اُو ره از دِرختِ حیات و از شارِ
مُقَدَّس که دَ امزی کتاب ذکر شُده، بے نصیب مونه.

۲۰. امو که شاهدِ امزی چیزا آسته، مَوگيه: ”آرے، ما دَ زودی
مییم.“ آمین! بیه ای مولا عیسیٰ.

۲۱. فیضِ مولا عیسیٰ نصیبِ پگِ [مُقَدَّسین] شُنه. آمین.